

๑

‘Valentine’s Day : the holiday that reminds you that if you don’t have a special someone, you’re alone.’ – Lewis Black

วาเลนไทน์ : วันที่มีไว้ดอกย้าคนไม่มีแฟน

ว่าคุณช่างหัวเดียวกระเทียมลีบ

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

มี ‘วาเลนไทน์’ อยู่สองครั้งในชีวิต ที่แพรวพราวจะต้องจดจำแบบไม่มีวันลืม

ครั้งแรกคือเมื่อสิบสองปีก่อน ตอนนอกหักอย่างไม่มีขึ้นดีจากรักครั้งแรก สมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม

ส่วนอีกครั้ง ก็คือวาเลนไทน์ ปี ๒๕๕๕ ที่เพิ่งผ่านไปเมื่อคืนนี้เอง!

และการที่วาเลนไทน์ทั้งสองครั้งกลายเป็นวันเลวร้าย ก็ดันมาจากสาเหตุที่เกี่ยวข้องกันอย่างไม่น่าเชื่อ ดูเหมือนว่าถ้าเธอไม่สามารถข้ามผ่านความทรงจำวันแห่งความรักสุดอัปยศเมื่อสิบสองปีก่อนไปได้ ก็เป็นไปได้ว่า มันอาจทำให้วาเลนไทน์ปีต่อไปและต่อไป ของเธอกลายเป็นหายนะได้อีกเหมือนที่เ็นไปแล้วเมื่อคืนนี้

เกิดอะไรขึ้นนะหรือ เรื่องเมื่อวานมันก็มีอยู่ว่า...

แพรวพราวกำลังจะออกจากบ้านไปทำงานที่บริษัทจัดหาคู่ หรือที่เรียกง่ายๆ ว่า Match Maker ชื่อดัง ที่บอกชื่อไปใครๆ ก็ต้องร้องอ๋อ

บอกเลยแล้วกัน บริษัทที่หญิงสาวทำงานอยู่มีชื่อว่า ‘คิวปิดฮัต’

ขณะที่เดินออกจากบ้านทาวน์เฮาส์ที่พักอยู่กับแม่สองคน เธอเดินหยุดแหวะที่ตู้ไปรษณีย์หน้าบ้าน คิดแล้วยังโมโหตัวเองไม่หายว่าไม่น่าอุตริหยุดดูเลย ไม่อย่างนั้นเช้าวันนั้นก็คงยังเป็นเช้าที่สดใสต่อไป เพราะจดหมายเจ้ากรรมฉบับเดียวที่อยู่ในตู้นั้นแท้ๆ ที่ทำให้เสียฤกษ์เสียยามต้องโชคร้ายไปทั้งวัน ยิ่งกว่าโดนจิ้งจกทักหรือแมวดำวิ่งตัดหน้าเสียอีก

เว็บแรกที่เราเห็นก็ยังดูส่ำหทัยใจ เพราะไม่บอ่ยนักหรอกที่จะมีจดหมายจำหน้าซองถึงเธอส่งมาที่บ้าน ถ้าไม่ใช่พวกบิลเรียกเก็บเงิน โฆษณาขายของต่างๆ หรือสินค้าที่สั่งซื้อทางอินเทอร์เน็ต

ไม่ได้หมายความว่าเธอไม่มีใครคบ แต่นี่มันยุคเทคโนโลยีสื่อสารฉับไว มีให้เลือกสรรทั้งอีเมล เฟซบุ๊ก บีบี วอตส์แอปป์ ไลน์...ไม่มีใครใช้วิธีส่งจดหมายติดแสตมป์กันอีกต่อไปแล้ว

ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เธอจึงรีบแกะดูโดยไม่รอช้า พบว่าข้างในบรรจุการ์ดหนึ่งใบ เว็บแรกเธอเกือบหมดความสนใจเพราะคิดว่าอาจเป็นการ์ดเชิญไปงานแต่งงานเพื่อนเก่าที่ลืมนำไปแล้วสักคน ช่วงนี้คนยังฮิตแต่งงานกันอยู่ด้วย แต่พอдингมันออกมาจากซองและเห็นรูปภาพบนการ์ดเท่านั้นเอง แพรพราวก็ถึงกับผงะ รวากับมีใครปาก้อนหินเข้ากลางหน้าผากอย่างจัง

บนการ์ดเป็นภาพรวมหมู่ของเด็กมัธยม ผู้ชายใส่กางเกงขาสั้น ผู้หญิงใส่คอซอง ยืนเรียงแถวถ่ายรูปกันกลางสนาม ดูเผินๆ ในเว็บแรกอาจไม่ผิดปกติอะไร แต่ถ้าพินิจดูให้ดีอีกหน่อยจะพบว่า ภาพนั้นผ่านการตัดต่อให้หัวของทุกคนเป็นใบหน้าเดียวกันหมด...

คือหน้าของเด็กผู้หญิงที่กำลังหัวเราะโชว์ฟันหน้ายื่นออกมาเป็นแพงราวกับฟันน้ำ!

ส่วนด้านบนของรูปทำเป็นลูกโป่งคำพูดเหมือนในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น บอกว่าทุกคนในภาพกำลังร้องคำเดียวกัน...

‘ฮึ!’

นั่นไม่เลวร้ายเท่าตอนที่เธอเปิดดูด้านใน มันเป็นภาพการ์ตูนที่วาดด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นรูปนักเรียนหญิงพันเหียนคนเดิมกำลังยืนกอดอกหน้าเซด เมินใส่ดอกกุหลาบจากมือของนักเรียนชายลูกครึ่งหน้าตาออกไปทางฝรั่งที่กำลังคุกเข่าอยู่ตรงหน้า

บนหัวของยายพันเหียนมีลูกโป่งคำพูดเขียนว่า ‘ซีเหฺร่เลือกได้’ ตรงใต้รูปนั้นเองถึงได้มีประโยคสรุปใจความทั้งหมดของการ์ดใบนั้น

ยังจำความหลังครั้งนั้นได้ไหม

ขอเชิญเพื่อนๆ ร่วมรำลึกความทรงจำสุดสยิมก๊ย ในครั้งแรกของ
งานคืนสู่เหย้าชาว ส.ถ.พ. รุ่น ๕๔ ครั้งที่ ๑

ความร้อนแผ่ซ่านไปทุกอณูของร่างกาย เกือบทำให้เลือดในตัวเธอเดือดปุดๆ

ใครกันเป็นเจ้าของความคิดออกแบบการ์ดเชิญงานเลี้ยงรุ่นใบนี้ ถ้ารู้จะได้โทร. ไปตำว่าช่างคิดมุกตลกได้ไม่ซ้ำที่สุดเท่าที่เคยเจามา!

ถึงเธอจะเลิกพันเหียนมาได้หลายปีแล้ว แต่ก็ยังคงไม่เข้าใจอยู่ดีว่าการที่คนเราพันเหียนมันน่าตลกตรงไหน

และที่สำคัญ ล้อเรื่องพันเหียนอย่างเดียวยังไม่พอ ทำไมจะต้องเอาไอ้ลูกครึ่งฝรั่งขึ้นก้นมาข้องเกี่ยวด้วย วาเลนไทน์ครั้งนั้นก็ผ่านไปตั้งสิบกว่าปีแล้ว ทำไมไม่ลืมๆ กันไปเสียก็ไม่รู้

แถมไอ้ที่จำๆ กันนะ ก็จำกันแบบผิดๆ เสียด้วย!

ความโกรธทำเอาแพรวพราวเกือบเพลอขย้าการ์ดเชิญใบนั้นโยนทิ้งไปให้รู้แล้วรู้รอด ถ้าจะไม่นึกได้เสียก่อนว่าอาจจะมีการเดินผ่านถึงขยะมา เจอมันเข้า อาจเป็นแม่ เพื่อนข้างบ้าน หรือแม้แต่คนเก็บขยะ

นิกภาพคนเก็บขยะเก็บรูปนี้ไปดูแล้วนั่งหัวร่ออหาย เธอก็เปลี่ยนใจ
กัดฟันยันดมั่นใส่กระเป๋าสะพายแทน

‘เครื่องย่อยกระดาษ’ ที่ออฟฟิศคงจะเหมาะกว่าสำหรับภารกิจนี้
การ์ดเชิญน่าจะทำได้แค่เรื่องจีบจี้อย แต่ความทรงจำที่ถูกปลุกขึ้นมา
มาละ จะตามหลอกหลอนไปอีกสักกี่วัน!

แพรวพราวพกการ์ดเชิญใบนั้นใส่กระเป๋าสะพายมาถึงอาคารสูง
ย่านสีลม อันเป็นที่ตั้งของสำนักงานบริษัทวิปิตยัตซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสิบแปด

เธอแวะที่ร้านกาแฟชื่อดังชั้นล่างของตึกเพื่อจะหากาเฟอีนมาดับ
อารมณ์ ระหว่างเข้าแถวยาวเหยียดยังรู้สึกถึงกระเสาะวาวๆ จาก ‘ของร้อน’
ที่เก็บซ่อนอยู่ในกระเป๋... รอดี๋ยวะเถอะ อีกไม่นานเกินรอมันก็จะได้พบ
จุดจบในเครื่องย่อยกระดาษแล้ว

เมื่อถึงคิวเธอหลังจากอดทนรออยู่ในแถวมานาน แพรวพราวก็สั่ง
คาปูชิโนเย็นอย่างที่เคยสั่งทุกวัน วันนี้พนักงานรับออเดอร์เป็นคนใหม่
ที่เธอไม่คุ้นหน้ามาก่อน ฝ่ายนั้นรับออเดอร์ไปก็คอยจะเหลือบมองมาด้วย
สายตาแปลกๆ อยู่หลายครั้ง

เธอกำลังคิดไปเอง พอได้กาแฟตามที่สั่ง ก็รีบหมุนตัวออกจากแถว
พร้อมกันนั้นใครคนหนึ่งก็ร้องขึ้นจากข้างหลัง

“ว้าย! แก้วหน้าม้า”

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว แก้วกาแฟเกือบหลุดจากมือ โชคดีที่ใครอีกคน
ปราดเข้ามาช่วยประคองแก้วเอาไว้ได้ด้วยท่าทางตกตกใจ

“เป็นอะไรไปยายพรวด์ ถือดีๆ ลียะ เดี่ยวกาแฟหกเลอะเสื้อผ้า
ขายชี้หน้าคนหมดหรรษา”

แพรวพราวไม่สนใจคำตำหนินั้น รีบตัวตกลายตากลับไปมองต้นเสียง
ที่เรียก ‘แก้วหน้าม้า’ เมื่อครู่ พบว่าเจ้าของเสียงคือคนที่ยืนต่อแถวอยู่ข้าง
หลังเธอ ฝ่ายนั้นหาได้มองมายังแพรวพราวไม่ ทว่ากำลังชี้ไปชี้เบี่ยงไปยังป้าย

โปรโมชันขายแก้วกาแฟพรีเมียมติดยี่ห้อร้าน ซึ่งมีลายใบหน้าสารพัดสัตว์ให้เลือกต่างหาก

“เอาแก้วลายหน้าม้าใบนั้นนะคะ”

“แก้วลายหน้าม้าหมดแล้วค่ะ เหลือแต่ลายหน้าหนู หน้าช้าง แล้วก็หน้าลิง” พนักงานเงยหน้าขึ้นตอบหลังจากก้มลงเช็คสต็อก

แพรวพราวถอนหายใจพรีดจนลมแทบหมดปอด...ที่แท้ก็แค่เลือกซื้อแก้วกัน ไม่ได้มีใครเรียกเธอว่า ‘แก้วหน้าม้า’ เสียหน่อย

‘ใจเย็นๆ นะแพรวพราว การ์ดใบนั้นยังซ่อนอยู่อย่างดีในกระเป๋า ไม่มีใครเห็นสักนิด จะสติแตกไปไหนกัน’ เธอเตือนตัวเอง

“เป็นอะไรไปะวันนี้ ดูสติแตกขอบกล เมื่อคืนฝันร้ายหรือไง”

แพรวพราวหันกลับมาเจอเข้ากับแวตางงของหอมหมื่นลี้ที่ยืนคอยอยู่

“เมื่อเช้าต่างหาก”

“เกิดอะไรขึ้น” เพื่อนสนิทที่สุดในบริษัทและเป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของเธอยื่นหน้าเข้ามาถามอย่างใคร่รู้ ไกล่จนเห็นแบ่งที่โปิ๊ะผิวหน้าหนาเป็นริ้วๆ ขนตาปลอมหนาปึกโปกไปมาตามจังหวะการกะพริบตา

ไ้การโปิ๊ะหน้าหนาๆ มันก็ทำให้เจ้าตัวสวยอยู่หรอก แต่แพรวพราวยังเคยแซวอีกฝ่ายเล่นๆ ว่า ถ้าหากวันไหนฝายนั้นล้างเครื่องสำอางออก ระวังจะไม่มีใครจำได้ แต่หอมหมื่นลี้ก็ไม่เคยสนใจ ยังบอกหน้าตาเฉยว่าชาตินี้จะไม่ยอมให้ใครเห็นหน้าที่ไม่ได้แต่งของตัวเองเป็นอันขาด

“ไม่มีอะไรหรอก ฝันร้ายนิดหน่อยนะ”

เธอตัดบทขณะเดินเคียงกันออกจากร้าน แต่ก็ยังอดสำหรัดี ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบของพนักงานขายกาแฟดังไล่หลังมา

“ดูคนที่เกือบทำกาแฟหกเมื่อคืนสิคะพี่ คนอะไรไม่รู้ช่วยสวายนะคะ หนูมองอยู่ตั้งนาน นี่กว่าเป็นดาราซะอีก”

“อ้อ นั่นคุณพราวด์ อยู่บริษัทหาคู่คิวปิดฮั้วไ้ ที่นั่นเขาสวยกัน ทั้งบริษัทนะแหละ แต่ไม่รู้ทำไม ถึงยังไม่มีแฟนกันสักคน”

ระหว่างก้าวเข้าไปในลิฟต์เพื่อไปยังชั้นลิบแปดอันเป็นที่ตั้งของสำนักงานคิวปิดฮั้วไ้ แพรวพรากับหอมหมื่นลี้ก็สวนกับหนุ่มออฟฟิศห้าคน ซึ่งเดินออกมาจากลิฟต์พอดี สองคนมองเธอจนเหลียวหลัง คนหนึ่งยิ้มให้เธอ อีกคนขยิบตาให้ และคนสุดท้ายถึงกับเดินสะดุดขาตัวเองเพราะความเขิน

แพรวพราวด์ได้แต่ทำเป็นไม่เห็นเหมือนทุกครั้ง เธอไม่เคยสนผู้ชายพวกนี้ เพราะพวกเขาก็แค่พวกที่เห็นผู้หญิงสวยเป็นไม่ได้ นี่ถ้าได้เห็นรูปสมัยก่อนของเธอคงจะพากันหัวเราะ แล้วรีบเผ่นหนีแทบไม่ทันเท่านั้นเอง

เมื่อชะมัด พวกผู้ชายที่มองผู้หญิงแค่หน้าตา!

เมื่อออกจากลิฟต์ สองสาวก็เดินมาหยุดที่ประตูทางเข้าบริษัท แต่ละบัตรพนักงานที่เครื่องข้างประตู เดินผ่านมุมที่จัดเป็นสวนน้ำพุเล็กๆ ซึ่งมีรูปปั้นกามเทพยืนถือหน้าท่ีรับแขกอยู่ด้านหน้าบริษัท เข้าไปยังส่วนที่เป็นโต๊ะทำงาน

ที่คิวปิดฮั้วไ้มีพนักงานอยู่ทั้งหมดแปดคนรวมแพรวพราวด์ด้วย วราลี หรือเจี๊ลี่ คือพี่ใหญ่อายุสามสิบสี่ปี ถัดมาคือปริมา นักจิตวิทยาสาวเพียงคนเดียวของบริษัท และเป็นหัวหน้าฝ่ายการตลาดและประชาสัมพันธ์ เป็นคนใจดีธรรมชาติไม่เป็นที่พึงของน้องๆ

ที่อายุไล่เลี่ยกันกับแพรวพราวด์ก็มีกระเกต ซึ่งเป็นสาวสวยและมั่นใจที่สุดในบริษัท ھرรรษา คู่หูจอมซุ่มซ่ามของกระเกต ทั้งสองคนทำหน้าที่ต้อนรับและดูแลลูกค้าคล้ายกันกับแพรวพราวด์และหอมหมื่นลี้

ส่วนที่เหลืออีกสองคนได้แก่ นันทิส่า หรือออย และมิลิน หรือมัม สองสาวร่างเล็กหน้าตาจิ้มลิ้ม คนแรกดูแลฝ่ายบุคคล ส่วนคนที่สองอยู่ฝ่ายการเงินและบัญชี

อ้อ! ยังมีเจ้าของบริษัทซึ่งเป็นผู้ชายคนเดียว...ก็ม เทชะดำรงกุล...
ที่ทุกคนเรียกต่อหน้าว่า ‘บอส’ และเรียกลับหลังว่า ‘อีตาฮิตเลอร์’ อีกคน
เข้านี้พนักงานคนอื่นๆ มาถึงที่ทำงานกันหมดแล้ว และกำลังยืน
คุยอะไรกันอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด หอมหมื่นลิ้นไม่รอช้ารีบปรายเข้าไป
ร่วมวง แต่แพรวพราวมีฐานะสำคัญกว่าที่ต้องทำ

ขณะที่ทุกคนกำลังสนใจเรื่องอื่นอยู่นี้แหละเหมาะนัก เธอหิ้วกระเป๋า
สะพายย่องไปยังมุมถ่ายเอกสาร ตรงดิ่งไปยังเครื่องย้อยกระดาษที่ตั้งอยู่
ข้างๆ กัน กดเปิดสวิตช์ ดึงการ์ดเชิญนำโซ่ร่ายออกมา เตรียมจะยัดมัน
ลงไปในเครื่องย้อย พลันน้ำเสียงเย็นเยียบก็ดังขึ้นเบื้องหลัง

“มาแล้ววี คุณพราวดี”

เธอสะดุ้งโหยง รีบเก็บของในมือเข้าไปซ่อนในกระเป๋าแทบไม่ทัน

“ทำอะไรอยู่ล่ะ”

หญิงสาวหันกลับไป เห็นเจ้านายสุดโหด...ผู้ชายเพียงหนึ่งเดียวของ
คิวปิดฮัต ยืนมองเธอด้วยสายตาคมกริบอยู่ตรงนั้น

“ปะ...เปล่าค่ะบอส”

“แล้วทำไมต้องทำท่าตกใจอย่างนั้นด้วย อย่าบอกนะว่าเอาเอกสาร
ส่วนตัวมาซีร็อกซ์ที่ออฟฟิศ”

“เปล่าค่ะบอส พราวดีไม่ทำอย่างนั้นหรอกค่ะ ว่าแต่...บอสมีธุระ
อะไรกับพราวดีหรือเปล่าค่ะ”

“มีแน่ เอาไว้ค่อยไปฟังทีเดียวนะในห้องประชุมก็แล้วกัน!”

ว่าแล้วเขาก็เดินหันๆ นำไป แพรวพราวจึงจำต้องเลื่อนการกิจ ‘ย้อย
กระดาษ’ ออกไปก่อน แล้วรีบเดินตามกิมเข้าไปในห้องประชุม ซึ่งคนอื่นๆ
ทยอยกันเข้ามานั่งประจำที่พร้อมหน้าพร้อมตา

กิมเปิดฉากบนเรื่องประสิทธิภาพการทำงานของทุกคน และย้ำเรื่อง
เดิมๆ คือการที่พนักงานคิวปิดฮัตทุกคนล้วนเป็นโสดกันหมด พร้อม
ประกาศว่าปีนี้ทุกคนจะต้องหาแฟนให้ได้ เพื่อจะได้เป็นตัวอย่างให้ลูกค้ำ

ประทับใจเวลาที่มาใช้บริการ

พักหลังนี้รู้สึกว่ามีจะเข้มงวดกับทุกคนมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดก็มีจะต้องวุ่นวายกับพวกเธอ เพราะที่ผ่านมาสาวๆ ทุกคนก็ได้พิสูจน์แล้วว่า การไม่มีแฟนไม่ได้ทำให้ความสามารถในการรับลูกค้าด้อยลง แต่การเถียงก็เท่ากับเป็นการเสียน้ำมันลงในกองไฟ ทุกคนจึงจำเป็นต้องทนฟังเขาแบบหูทวนลม จนกระทั่งการประชุมจบลง แพรพราวก็รีบลุกพรืด ตั้งใจจะรีบออกไปทำภารกิจที่ค้างไว้ให้เสร็จ ทว่า...

“คุณพราวดีอยู่ก่อน ผมมีเรื่องต้องพูดกับคุณต่อ”

แพรพราวหน้าเฉือน เพื่อนร่วมงานทุกคนส่งสายตาเห็นใจมาให้ ก่อนจะทยอยกันออกไป

ทันทีที่อยู่กันลำพัง ก็มีเปิดฉากแฉเธอเรื่อง ‘เสียงบัน’ จากลูกค้าผู้ชายที่แพรพราวรับผิดชอบดูแล ที่ติติงมาว่าสาวๆ ที่เธอส่งประวัติไปให้เลือกออกแดดแต่ละคน มีแต่ประเภทที่แบบว่า...หน้าตาดูไม่ได้ หรือไม่ก็อายุเยอะเกินกว่าที่ระบุไปเสียทุกครั้ง

“ผมเข้าใจนะคุณพราวดี ว่าคุณสนใจเคลียๆ เป็นพิเศษ แต่คุณก็ต้องดูความเหมาะสมด้วย คุณเบิกตาดูนี่ เมื่อเช้าคุณเคลลี่ส่งเมลตรงมาถึงผม คอมเมนต์มายาวเหยียดว่าคนที่คุณส่งไปให้เขาเลือกแต่ละคน คนหนึ่งก็ดำ คนหนึ่งก็อ้วน อีกคนก็แก่ เขาไม่เข้าใจว่าคุณต้องการแก๊งเขาหรือยัง?”

คุณเคลลี่ที่พูดถึงอยู่นี้เป็นลูกค้าระดับ ‘ไฮเอนด์’ เป็นนักธุรกิจหนุ่มใหญ่รูปหล่อและรวยมาก ถึงจะอายุใกล้เข้าวัยกลางคน แต่ก็ยังเป็นเพราะมัวทำงานสร้างเนื้อสร้างตัวจนไม่มีเวลาหาแฟน

“แต่คนที่คุณเคลลี่บอกว่าดำ เป็นถึงแพทย์อาสาสมัครของยูเอ็นเลยนะละ ส่วนคนที่บอกว่าอ้วนนะ เป็นดอกเตอร์ตั้งแต่อายุสี่สิบห้า แล้วคนที่เขาบอกว่าแก่ ที่จริงแล้วอายุแค่สามสิบห้าเท่านั้นเอง ทำงานเป็นเอ็นจีโอ ป้องกันการทารุณสัตว์ ช่วยชีวิตสุนัขที่ถูกลักลอบค้าไปทำเป็นอาหารมา

เป็นพันๆ ตัวแล้วนะคะบอส”

ถึงพวกเขาจะไม่สวย แต่จิตใจดีขนาดนี้ บอสคิดว่าพวกเขาควร
แต่กับพวกผู้ชายซีแพคที่ไม่มีทางเลือก และไม่มีใครเอาเท่านั้นหรือคะ...

ประโยคหลังเธอได้แต่คิดในใจ ไม่กล้าพอที่จะเถียงออกไป

เท่าที่ทำงานมาสามปี ก็พอรู้อยู่หรือกว่าลูกค้าผู้ชายร้อยละ ‘เจ็ดสิบ’
ต้องการผู้หญิง ‘สวย’ ขณะที่ลูกค้าผู้หญิงร้อยละ ‘เจ็ดสิบ’ เหมือนกัน
รีเคสต์ผู้ชาย ‘สวย’

แต่อย่างไรเธอก็ไม่อยากจะเชื่อว่า คนสองคนที่มองเห็นแค่เปลือก
แบบนั้น ถ้าได้มาลงเอยกันแล้วจะอยู่กันได้ยืดยาวถึงไม่ห้ายอตทอง
กระบองยอดเพชร

บางทีผู้ชายรายที่เย่อหยิ่งอาจต้องการผู้หญิงฉลาดที่จะทำให้เขารู้
ว่าโลกนี้มีอะไรที่ซื้อไม่ได้ด้วยเงิน ส่วนผู้หญิงสวยสมองกลงไปก็ควรคู่
กับผู้ชายที่จะสอนให้เธอได้รู้ว่า เงินทองและรูปร่างหน้าตาไม่ได้มีค่าเท่า
ความรักที่แท้จริง

นี่ต่างหาก การจับคู่ที่เพอร์เฟกต์!

ด้วยเหตุผลที่ว่ามาทั้งหมด จึงทำให้เธอสนใจทำงานให้กลุ่มลูกค้า
ผู้หญิงที่คิวปิดฮัตเรียกว่ากลุ่ม ‘Gold’ (ซึ่งใช้แทนคำว่า Old) และกลุ่ม
ที่มีหน้าตาอยู่ในระดับ ‘Average’ (ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันในบริษัทว่าหมายถึง
Ugly) มากเป็นพิเศษ

ลูกค้าที่หน้าตาไม่ดี หุ่นไม่ดี และอายุเกินสามสิบหรือสี่สิบปีไปแล้ว
เหล่านี้ เป็นกลุ่มที่มีอัตราการประสบความสำเร็จในการหาคู่ที่น้อยที่สุด
เพราะฉะนั้นตามหลักแล้วลูกค้ากลุ่มนี้จึงต้องจ่ายค่าบริการราคาแพงกว่า
ปกติ บางคนเป็นลูกค้ามาหลายปีติดกันเกือบจะเป็นญาติสนิทกับ
พนักงาน แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จในการหาคู่เสียทีก็มี

แต่สำหรับแพรวพราว เคสยากๆ เหล่านี้ละ คือความท้าทาย
สุดยอด

อาจเป็นเพราะครั้งหนึ่งเธอเคยเป็นคนที่ถูกตราหน้าว่า ‘ขี้เหร่’ มาก่อน ก็เลยอยากพิสูจน์ให้โลก...และอาจจะตัวเองด้วย...ได้เห็นว่าการพูดที่ว่า ‘คนเรารักกันที่จิตใจ ไม่ใช่หน้าตา’ ยังใช้ได้จริง

คิวปิดสาวทุ่มเทเวลาและความพยายามค้นหา ‘ผู้ชายดีๆ’ ให้ลูกค้าหญิงที่ไม่สวย แต่เธอมองเห็นหัวใจที่ดึงดูดในตัวของพวกเขาเหล่านั้น และเธอก็พร้อมทำทุกวิถีทางเพื่อจะทำให้ ‘ผู้ชายดีๆ’ มองเห็นในสิ่งที่เธอเห็น โดยมองข้ามเรื่องรูปร่างหน้าตาและอายุไป

แน่นอนว่าทั้งหมดนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แพรวพราวมักจะใช้เวลาทำงานแต่ละเคสนานกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ แถมอัตราความสำเร็จก็มีน้อยนิด อาจจะสักหนึ่งในสิบหรือยี่สิบคนเท่านั้น แต่พูดได้เลยว่าความสำเร็จแต่ละครั้งคือความภาคภูมิใจอย่างมากในชีวิตการทำงานของเธอ

เธอไม่ได้แค่ ‘จับคู่’ แต่เธอเป็นกามเทพที่ช่วยให้พวกเขาพบ ‘รักแท้’ ที่ไม่ได้มองกันแค่เปลือกนอก

แต่ก็นั่นแหละ การทำงานที่ใช้เวลานานและเห็นผลน้อย เลยทำให้เธอถูกเจ้านายฮิตเลอร์สุดโหดเพ่งเล็งอยู่เสมอ

วันนั้นก็เช่นกัน หลังจากกำชับให้เธอจัดการหา ‘แมตช์’ ให้คุณเคลลี่เลือกใหม่ เอาแบบตรงตามความต้องการของเขา ภูมิภาคก็ไล่แพรวพราวออกจากห้อง โดยไม่วายทั้งท้ายเสียเจ็บแสบ

“ยอมรับชะเถะคุณพราวด์ ว่าผู้ชายหล่อๆ รวยๆ ยังไงเขาก็ไม่มองผู้หญิงขี้เหร่หรอก คนสวยอย่างคุณมองโลกในแง่ดีเกินไป ขอให้ทำความเข้าใจเรื่องนี้เสียใหม่ด้วยนะ”

คำทิ้งท้ายของเจ้านายฮิตเลอร์แทงจึกเข้าไปในใจของแพรวพราวเลยทีเดียว ก็เพราะเขาไม่รู้เลยว่าเธอเคย ‘ขี้เหร่’ มาก่อน และที่สำคัญ...เธอเคยถูกผู้ชายหักอกมาแล้วด้วย!

เมื่อวราลีสังเกตเห็นหน้าแง่ๆ ของแพรวพราวตอนเดินออกมาจาก

ห้องเจ้านาย ก็โอบเข้ามาไถ่ถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พรวดีโชคร้ายเอง ก้าวเท้าผิดข้างออกจากบ้านวันนี้ก็เลยโชคร้ายไปทั้งวัน” เธอบอก

“ไม่ใช่พรวดีหรอก อีตาสิตเลอร์นั่นต่างหาก ไม่รู้ไปกินรังแตนมาจากไหน เธอก็เห็นในห้องประชุมแล้วนี่” คนพูดพูดอย่างรู้สึยเจ้านายดี วราลีนับว่าใกล้ชิดและรู้สึฟุ้งงิมที่สุดในฐานะที่เป็นเลขาฯ ของเขา (ซึ่งเจ้าตัวคิดไปเองว่าเป็นตำแหน่งที่ต้อยต่ำ จึงชอบให้คนอื่นเรียกว่าเป็นพีเอ^๑ หรือผู้ช่วยส่วนตัวมากกว่า)

“สงสัยวันนี้จะเป็นวันราหูเข้านะ วาเลนไทน์ก็อย่างนี้แหละ”

ตอนนั้นแพรวพราวยังคิดว่าอุปาทานไปเองเสียอีก ที่เหมือนได้ยิน วราลีเน้นเสียงเยาะหยันอย่างไรชอบกลตรงคำว่า ‘วาเลนไทน์’

“เย็นนี้พรวดีมีนัดที่ไหนหรือเปล่า เจ๊ว่าจะชวนทุกคนไปฉลอง แอนตีวาเลนไทน์แก้เซ็งแบบสาวโสดกันที่บ้านเจ๊”

“แอนตีวาเลนไทน์? ใครไปบ้างคะ”

“ก็มี...” วราลีนับนิ้ว “...ยายพริ้ม ยายออย ยายเกด ยายหนูษา ยายมิม ยายหอมซึ่งเธอก็ไป สรุปว่าไปกันทั้งออฟฟิสนี้แหละ ยกเว้นอีตาสิตเลอร์ รายนั้นเจ๊ไม่ได้ชวน”

“ก็ได้ค่ะ แต่พรวดีกลับดึกมากไม่ได้นะคะ เป็นห่วงแม่”

“โอ๊ย ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องดึกหรอก แค่ออกไปดื่มกันนิดๆ หน่อยๆ แล้วก็แยกย้ายกันนะ แค่ออให้ไม่ต้องตรงกลับบ้านไปนั่งจิบแจ่วววาเลนไทน์ก็พอ ไปด้วยกันนะพรวดี”

นับเป็นความผิดพลาดมหันต์ที่ตอบตกลงไปร่วมปาร์ตี้ที่บ้านหลังเล็กในซอยจรัญสนิทวงศ์ของวราลี ทั้งๆ ที่มีลางสังหรณ์เตือนตั้งแต่เช้า

^๑ ย่อมาจากภาษาอังกฤษ คือคำว่า Personal Assistant

แล้วแท้ๆ ว่าวันนั้นเป็นวันชวย

ไม่ใช่ว่าปาร์ตี้ไม่สนุก ตรงกันข้าม มันเป็นปาร์ตี้ที่เด็ดดวงที่สุด นับตั้งแต่มาทำงานที่นี่เลยทีเดียว ทั้งอาหารดื่มไม่อันฝีมือวราลี ทั้งเครื่องดื่มคืออกเทลสูตรใหม่ที่เจี๊ใหญ่คิดค้นขึ้นเอง แต่ที่สะใจสุดๆ คงเป็นตอนที่เล่นเกมปาลูกดอกใส่เป้าที่เปะรูปหน้าอีตาเจ้านายฮิตเลอร์จนเป็นรูปจน ซึ่งถ้าเป็นหน้าจริง หมอคงไม่รับเย็บ

กีฬานะๆ ที่จะได้ระบายความแค้นที่มีต่อเจ้านายสุดโหดสักที ยิ่งได้รู้จากวราลีว่า อีตาบอสปรามาสมาว่าสาวๆ คิวปิดฮั้วเก่งแต่จับคู่ให้คนอื่น แต่ตัวเองไม่มีใครมีแฟนเลยสักคน...

แหม...ฟังแล้วมันช่างน่าเจ็บใจ

“ที่จริงเกิดว่าอีตาฮิตเลอร์ก็พูดถูกนะคะเจี๊ลี ดูลิ พวกเราแต่ละคนสวยๆ ทั้งนั้น แต่ทำมายหาแฟนไม่ได้ซะที” การะเกด สาวสวยมาดมันฝ่ายจัดอีเวนตั่งคำถามด้วยเสียงที่เริ่มยานคางอย่างคนเริ่มเมา คำถามนั้นทำเอาทุกคนหันมามองหน้ากัน

“ก็ฉันทเคยอกหัก” ใครคนหนึ่งพูด “อกหักวันวาเลนไทน์ด้วย”

ใครบางคนร้อง ‘ฮ่า’ และจากนั้นคนอื่นๆ ก็สนับสนุนเหตุผลนี้อย่างพร้อมเพรียงกัน

ไม่น่าเชื่อว่าสาวๆ คิวปิดฮั้วจะมีความหลังกับวันวาเลนไทน์กันแทบทุกคน และไม่มีใครประสบความสำเร็จในความรักเลยสักคนเดียว

“ในเมื่อทุกคนต่างก็เก็บความคับแค้นใจมานานแล้ว วันนั้นก็ปล่อยมันออกมาเสีย นักจิตวิทยาอยู่ที่นี่แล้ว มีอะไรก็ขอให้บอก พูดออกไปแล้วจะได้สบายใจขึ้น หนูษาเริ่มก่อน แล้วเรียงกันไปตามลำดับอาวุโส”

เมื่อวราลีบอกอย่างนั้น เรื่องราววันที่ถูกถ่ายทอดออกจากปากสาวโสดทีละคน โดยเริ่มจากหรรษา พอได้ฟังเรื่องของคนอื่น ความทรงจำในอดีตของตัวเองก็พรั่งพรูกลับมาอีกครั้ง

จากนั้นไม่นานก็ถึงคิวของแพรวพราว

“ถึงตาพราร์ดแล้ว”

สาบานได้ว่าเธอไม่เคยมีความคิดจะเล่า ‘เรื่องนั้น’ ให้ใครฟังมาก่อนเลย ตั้งใจเอาไว้ว่าจะให้ความทรงจำสุดอัปยศวันวาเลนไทน์เมื่อสิบสองปีที่แล้วตายไปพร้อมกับตัวเธอด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้เป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ในค็อกเทลสีสวยของวราลีที่เธอเผลอเทเข้าปากมากเกินไป หรือเพราะเรื่องเล่าเปิดอกจากเพื่อนๆ หรือไม่แน่อาจเป็นเพราะอำนาจมืดจากไอ้การ์ดเซียนนำโชคร้ายใบนั้นก็ได้ ที่ทำให้เธอเผลอคายความลับออกไป

เธอคงต้องเมามากแน่ๆ ตอนที่ดิงการ์ดเซียนที่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้ยัดเข้าเครื่องย่อยออกมาจากกระเป๋ โศว์ให้เพื่อนอีกเจ็ดคนดู ทุกคนล้วนอ้าปากค้างไปนานเมื่อเห็น ‘ไบหน้า’ ของเธอสมัยเด็ก ยกเว้นหอมหมื่นลี้ที่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย จึงเคยเห็น ‘หน้า’ เธอมาก่อนแล้ว

“นะ...นี่มันฟิน หรือว่าเตารีดเนี่ย”

“พราร์ดเคยฟินหยินขนาดนี้เลยหรือ”

“ก็ช่นะสิ ไม่งั้นจะได้ฉายาว่าแก้วน้าม้าหรือ”

เธอตอบอายๆ ขณะที่ใครคนหนึ่งใช้นิ้วจิ้มที่รูปการ์ตูนเด็กนักเรียนชายที่กำลังคุกเข่ายื่นกุหลาบแดงให้เธอ

“แล้วเด็กผู้ชายหน้าฝรั่งนี่เป็นใครกันนะ”

และก็เป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์อีกแท้อย่างที่ทำให้เธอสารภาพออกไป

“เขาเป็น...รักแรกของพราร์ดเองค่ะ”

เธอหลุดปากเล่าเหตุการณ์ครั้งนั้นออกไปจนหมดเปลือก ก็บอกแล้วว่าคงเมามาก ถึงตอนนี้เธอจะไม่ขอเล่าเรื่องนั้นซ้ำสองก็แล้วกัน

เรื่องอดีตรักครั้งแรกของเธอจะเป็นยังไงก็ช่างมันเถอะ เพราะประเด็นมันไม่ได้อยู่ตรงนั้น...

แต่มันอยู่ตรงที่เหตุการณ์หลังจากทุกคนเล่าเรื่องราววันทศของตัวเองจบลงต่างหาก

“แล้วแบบนี้เราจะกำจัดความโสดอย่างที่ฮิตเลอร์ต้องการได้ยังไงกันล่ะเนี่ย ฟังแต่ละคนเล่าแล้ว ความรักมันน่าเศร้าจริงจิง” การเถกเถกอย่างหมดหวัง

ทุกคนมองหน้ากัน จนกระทั่งความคิดพิเรนทร์หลุดออกจากปากหอมหมิ่นลี้ สาวสวยผู้ไม่เคยเผยใบหน้าปราศจากเครื่องสำอางให้ใครเห็น ซึ่งนับว่าเป็นเพื่อนซี้ที่สุดในบริษัทของแพรวพราว

“ของแบบนี้มันต้องมีแรงจูงใจ...เรามาพนันกัน ใครชนะ เอาโบนัสไปเลย!”

หอมหมิ่นลี้ยื่นข้อเสนอสุดท้าทาย และคนที่เหลือก็เฝ้าพอที่จะบ้าจี้ทำตาม

พวกเธอพนันอะไรกันนะหรือ อันที่จริงแพรวพราวแทบจะจำเหตุการณ์ในช่วงนั้นไม่ได้ด้วยซ้ำ ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้สติสัมปชัญญะหายหมด ทั้งที่มันก็น่าแปลก เพราะปกติเธอก็ไม่ได้คออ่อนขนาดนั้น แต่ไอ้ค็อกเทลรสชาติประหลาดที่ยกมาเสิร์ฟรอบสองนี่เห็นท่าจะแรงจริง

เธอมาระลឹกลึกทุกอย่างได้ก็ตอนเช้า ตอนที่รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาและพบแผ่นกระดาษที่ติดอยู่บนเสาสูง ลงลายมือชื่อพร้อมรอยลิปสติกรูปริมฝีปากแปดรอย จากสาว ๆ คิวปิดฮัตทั้งแปดคน

มันคือต้นฉบับสัญญาพร้อมคำสาปแช่ง ที่มีเนื้อความว่า...

ต้นฉบับ สัญญากำจัดความโสด

ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ณ บ้านเจ็ลลี เวลา ๒๓.๓๕ น.

สัญญาฉบับนี้ ข้าพเจ้า นางสาวกามเทพทั้งแปดแห่งบริษัทคิวปิด-ฮัต ยินยอมพร้อมใจกันเขียนขึ้นมา เพื่อลบคำสาปประมาทของนายภิม

เศษะดำรงกุล กรรมการผู้จัดการหรือฮิตเลอร์ของพวกเราให้จงได้

พวกเราขอตั้งสัจย์ปฏิญาณว่า จะต้องหาแฟนให้ได้ภายในหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่ลงนามในสัญญาฉบับนี้เป็นต้นไป โดยมีเงินโบนัสประจำปีของทุกคนเป็นเดิมพัน

รายละเอียดเงื่อนไขมีดังนี้

หากใครหาแฟนได้แล้ว สามารถนำเงินโบนัสของตนเองออกไปจากเดิมพันได้ แต่หากใครหาแฟนไม่ได้ภายในหนึ่งปี เงินโบนัสทั้งหมดของผู้แพ้ก็จะถูกแบ่งเป็นสัดส่วนให้ผู้ชนะที่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว

ในกรณีที่ทุกคนโชคดีหาแฟนได้กันหมด คนที่หาแฟนได้เป็นคนสุดท้ายถือว่าแพ้เดิมพัน และต้องแบ่งเงินโบนัสให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดคนเท่าๆ กัน

ในกรณีที่ผู้แพ้ต้องการเงินโบนัสคืน ทางเดียวที่สามารถทำได้คือ ต้องจีบนายภิรม เศษะดำรงกุล ให้สำเร็จภายในสามเดือน นับตั้งแต่สมาชิกคนที่เจ็ดมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว หากภายในสามเดือนผู้แพ้ปฏิบัติการไม่สำเร็จ จะต้องมอบเงินโบนัสของตนให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

สิ่งที่แนบมาด้วย

...คำสาปแช่ง...

หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งกระทำการหาแฟนโดยมิสุจริต หรือว่าจ้างผู้ชายมาเป็นแฟน ไม่ว่าวิธีใดวิธีหนึ่ง ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษ อย่าให้มีแฟนไปตลอดชีวิต ถ้าได้แต่งงานภายหลัง ก็ขอให้เจอเจอกับผู้ชายที่ห่วยแตกที่สุดในโลก แต่งงานก็ขอให้หย่า อย่าได้มีความสุขในชีวิตแต่งงานไปตลอดชีวิต

ข้าพเจ้าทั้งแปดได้อ่านสัญญาฉบับนี้และลงลายมือชื่อด้วยความ

เต็มใจ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกเป็นพยาน หากข้าพเจ้าบิดพลิ้ว
หรือไม่ปฏิบัติตามสัญญา หรือฉีกสัญญาทิ้ง ก็ขอให้มิอันเป็นไปภายใน
สามวันเจ็ดวัน ขอให้เป็นหมัน ขอให้ไข้เห่ อัมปลัษณ์ไปตลอดชาติ สาธุ!

ลงลายมือชื่อ

นางสาววราลี (เจ็ล)

นางสาวพริมา (พีพริม)

นางสาวมิลิน (มีม)

นางสาวนันทิสรา (ออย)

นางสาวกระเกต (เกต)

นางสาวแพรวพราว (พราวด์)

นางสาวหอมหมื่นลี้ (หอม)

นางสาวหรรษา (หนูษา)

เห็นหรือยังละ บอกแล้วว่าาเลนไหนดปี ๒๕๕๕ มันคือหายนะ
โดยแท้จริง...หายนะที่มองเห็นรำไรว่า มันจะทำให้ชีวิตของแพรวพราว
ต้องวุ่นวายไปตลอดทั้งปีเลยทีเดียว!

๒

**‘Sometimes the one thing you are looking for is the one
thing you can’t see.’ – Anonymous**
บางครั้ง สิ่งที่เราตามหา ก็มีสิ่งที่เราไม่เห็น

หนึ่งเดือนต่อมา

งานเลี้ยงรุ่นสมัยมัธยมสามผ่านพ้นไปแล้ว (ซึ่งแน่นอนว่าแพรวพราว
ไม่ได้ไปร่วมงาน) การ์ดเชิญใบนั้นกลายเป็นเพียงอดีต เรื่องราวมันน่าจะ
ผ่านไปเหมือนสายลม

แต่...

สัญญานั้นยังอยู่! แล้วก็ยังมีแว่แว่แต่ชนิดเดียวว่าเธอจะทำ
ตามสิ่งที่ระบุไว้ในนั้นได้สำเร็จ!

ไม่นานเลย...แพรวพราวคร่ำครวญคำคำนี้มาหนึ่งเดือนเต็มๆ

เธอไม่น่าไปเพื่อยอมเซ็นสัญญาที่มีเดิมพันเป็นเงินโบนัสก้อนใหญ่
แบบนั้น ซึ่งถ้าหาเงินไม่ได้ภายในหนึ่งปี ก็หมายความว่าต้องเสียโบนัส
ของตัวเองให้เพื่อนๆ ที่เหลือเอาไปหารเฉลี่ยกันใช้สบายใจเฉิบ!

ใครๆ อาจสงสัยว่าทำไมพวกเธอถึงไม่ฉีกสัญญาทิ้งไปให้รู้แล้วรู้รอด
ก็เพราะไฉ่คำสาปแช่งสุดสยงที่ทุกคนลงชื่อและประทับรอยจูบสาบาน
กันเอาไว้มันโง่ละ มันคงอาถรรพ์จริง ไม่งั้นไฟคงไม่ดับพรึบตันที่ที่ทุกคน

เอ่ยคำสาบานจบอย่างนั้นหรือ

นอกจากไม่มีใครกล้าฉีกสัญญาแล้ว วราลัยยังเอามันไปถ่ายเอกสาร ทำสำเนาแจกทุกคน คนละปึกใหญ่ๆ ก่อนจะเอาต้นฉบับตัวจริงใส่กรอบอย่างดี ไปฝากไว้ในตู้เซฟธนาคาร ป้องกันใครหน้ามิดไปฉีกทำลาย ซึ่งการกระทำแบบนี้อาจส่งผลให้คนอื่น ๆ พลอยโดนฤทธิ์คำสาปแช่งเล่นงานไปด้วย

แล้วทุกคนก็กลับมานั่งปวดหัวกันถ้วนหน้า แพรวพราวเองถึงกับไมเกรนกำเริบเลยทีเดียว

เธอจะหาแฟนภายในหนึ่งปีได้ยังไง

ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้ฟันเหยินให้ใครๆ เชื่อว่าเป็นแก้วหน้าม้าเหมือนตอนเด็กๆ แต่การจะให้ผู้หญิงที่ไม่เคยมีแฟนเลยมาตลอดยี่สิบหกปีหาทางสละโสดภายในปีเดียว มันจะไม่ฟังดูเป็นการดูหมิ่นไปหน่อยหรือ

มีหลายครั้งที่เธอถอดใจ คิดจะทิ้งเงินโบนัสก้อนนั้นไปเสียให้มันรู้แล้วรู้รอด

‘ใช่ เงินทองเป็นของนอกกาย ไม่ตายเดี๋ยวก็หาใหม่ได้’

มีคอนสับสนุนความคิดนี้ของเธอ คนคนนั้นคือกูกโก่ เพื่อนบ้านสมัยเด็กที่อยู่ทาวน์เฮาส์หลังติดกัน กูกโก่ นับเป็นเพื่อนคนแรกของแพรว-พราวตั้งแต่จำความได้ ตอนเด็กๆ ก็เล่นตุ๊กตากระดาดตามประสาเด็กผู้หญิงกันดีๆ อยู่หรือก แต่พอโตขึ้นมาวันหนึ่งกูกโก่ก็เริ่มอยากจะเปลี่ยนไปเตะฟุตบอล เรียนซกมวย ตัดผมทรงทรงสั้น แล้วก็เอาผ้ายัดรัดหน้าอก พุดลงทางเสียงว่า ‘ครับ’ หรือ ‘ฮะ’ แทนเสียอย่างนั้น

‘ผู้หญิงเราอยู่ได้โดยไม่ต้องมีผู้ชาย ทำไมต้องหาแฟนเพื่อเงินแค่นี้ด้วยวะ’

แพรวพราวกำลังพยักหน้าหงิกๆ คล้อยตามเพื่อนทอมอยู่ทีเดียว ใครอีกคนก็ร้องห้ามเสียงหลง

‘ไม่ได้นะพี่พราวด์!’

พ่อหนุ่มสูง ลำดำ เหยิน คนนี้มีชื่อว่าพร้อมพล เป็นลูกพี่ลูกน้องของแพรวพราวเอง เขาเป็นลูกของน้ำชาย ซึ่งเป็นน้องชายคนเดียวของพ่อเธอ และเพราะต่างฝ่ายต่างก็เป็นลูกโตน ดังนั้นหมอนี้จึงเป็นเหมือนน้องชายของเธอนั่นแหละ

สมัยเด็กๆ ตอนที่แพรวพราวยังไม่ถูก ‘โมดิฟาย’ ใบหน้า ใครๆ ก็เห็นพร้อมพลก็ต้องทักว่าเขากับเธอหน้าเหมือนกันราวกับแกะ อย่างกับว่าเขาเป็นฝาแฝดของแพรวพราวในภาคผู้ชายอย่างไรรออย่างนั้น

แต่พอแพรวพราวมีอันต้องกำจัดฟันเหยินของตัวเองออกไปเพราะอุบัติเหตุเมื่อสามปีก่อน และพร้อมพลยังคงรักษาฟันซี่ใหญ่ๆ ไว้เป็นเอกลักษณ์บนใบหน้าของเขอย่างคงเส้นคงวา ก็เลยไม่มีใครทักอีกเลยว่าเธอกับเขาเป็นญาติฝ่ายไหนของกันและกัน

‘เงินตั้งเป็นหมื่นเป็นแสน พี่จะปล่อยให้คนอื่นเอาไปเฉยๆ ได้ยังไงกัน แค่ว่าแฟนแค่นี้เอง สวยๆ อย่างพี่ไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย’

‘โธ้ย แฟนนะไม่ใช่ซาลาเปาแซนด์วิช พูดอย่างกับหาซื้อได้ง่ายๆ ตามเซเว่นยังงั้นแหละ’ กูกักโกขัดคอ ‘นายจะให้ยายพราวด้มันหลับหลับตาคว่ำไคร่มากี่ได้รีไร่ ยายพราวด้มันเป็นผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชายอย่างนายนะ’

‘เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายแล้วมันยังงั้นมิทราบ’

‘ก็ผู้หญิงมันมีจำนวนเยอะกว่าผู้ชายไง สมัยนี้ผู้ชายหน้าแยๆ ก็เลยยังอุตสาห์มีสาวรูมตรีม ตอมกันให้ห้องอย่างกับแมลงวันตอมขี้!’ กูกักโกจ้งใจแตกดัน

‘อ้อ อย่างนี้เ็นเอง ผู้หญิงบางพวกก็เลยอยากจะเป็นผู้ชายกะเขมั่งจะได้เป็นขี้ให้แมลงวันสาวๆ ตอมบ้างใช้ไหมล่ะ’

‘อ๊วก ใครจะไปอยากเป็นขี้กับนายด้วยเฮอะ ไอ้หน้าปลวก’

‘ถึงจะหน้าปลวกแต่ก็หุ่นลำเร้าใจแล้วกันแหละ’ ว่าพลงก็ยื่นเบ่งกล้ำม ซึ่งเป็นผลจากการเข้าฟิตเนสเป็นประจำโห้เสียเลย ‘ไม่ใช่ว่าอยากเป็นผู้ชายแต่ตัวเล็กกระจ่องหย่องกรอด กล้ำมก็ไม่ใช่ นมก็ไม่เชิงอย่างคนบางคน’

‘เฮ้ย! นายว่าใครซะ’

‘นี่ พอ! หยุดได้แล้ว! คนยิ่งกลุ้มๆ อยู่ยังจะมาทะเลาะกันอีก’
แพรวพราวยกมือห้าม

ลืมนอกไปว่าสองคนนี้เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาแต่ไหนแต่ไร เหตุผลที่ก๊วกไก่อไม่ชอบขึ้นหน้าพร้อมพล ฝ่ายนั้นเคยบอกสั้นๆ ไว้ว่า ‘ก็หน้ามันกวน’ อันนี้แพรวพราวไม่เถียง โดยเฉพาะสีหน้าสีตาเวลาพูดกับก๊วกไก่อ ลูกพี่ลูกน้องของเธอคนนี้จะเพิ่มดีกรีความกวนขึ้นเป็นสองเท่า

แต่เหตุผลของพร้อมพลที่ต้องทำหน้ากวนใส่ก๊วกไก่อนี่สิ ช่างเป็นเหตุผลที่ไร้สาระและน่าขำที่สุด

‘ยายทอมนั่นมันหวังเคลมพี่ ไม่รู้ตัวรีง!’

แม้ว่าแพรวพราวจะเถียงแทนก๊วกไก่อสักแค่ไหน น้องชายต่างบิดามารดาก็ไม่ยอมสลัดความคิดนั้นออกจากหัว เอาแต่เชื่อหัวชนฝาว่าก๊วกไก่อแอบชอบแพรวพราวจริงๆ

‘พี่พราร์ด ไหนพี่สัญญาว่าโบ๊นส์ก่อนนี้ออกมาแล้วจะเอามาใช้หนี้ฉันไง แบบว่า...ฉันมีเรื่องต้องใช้เงินด่วนนะ...นะๆ ฉันอยากได้เงินคืนแล้ว’ พร้อมพลเข้ามาทวงไถ่อย่างเอาใจ

‘อ้อ อย่างนี้เองถึงได้เชียร์เอาๆ’ ก๊วกไก่อชี้หน้าอีกฝ่าย ‘ฐานะของนายจะด่วนแค่ไหนกันเชียว ปีนี้นี้ไม่ได้ก็รอปีหน้าก็ได้ เป็นคนกันเองแท้ๆ ทำไมต้องรีบมาทวงตั้งคัด้วย แล้วเงินเก็บของนายที่ยายพราร์ดยืมไปก็เงินของน้ำพิณกับยายพราร์ดทั้งนั้นแหละ’

แม้ก๊วกไก่อจะช่วยเถียง แต่ที่จริงมันก็ถูกของพร้อมพล เมื่อตอนน้ำท่วมปีที่แล้ว ทาวน์เฮาส์ของเธอโดนน้ำท่วมจนเสียหายไม่น้อย พอน้ำแห้งก็ต้องมาปรับปรุงยกใหญ่ เกิดภาวะซอรัตเงินกะทันหัน แพรวพราวเลยไปขอทูป ‘กระปุก’ ของพร้อมพล ที่ฝ่ายนั้นหยอดเงินค่าขนมเก็บสะสมไว้ตั้งแต่ประถมเห็นจะได้ รวมถึงเงินในบัญชีที่ฝ่ายนั้นมีอยู่หลายหมื่น และสัญญาว่าทันทีที่ได้โบ๊นส์ก่อนใหม่มาจะใช้คืนทันที

แต่ตอนนั้นก็กลับเกิดเหตุสุดวิสัยขึ้นเสียแล้ว

‘โอ้ย...ฉันรอปีหน้าไม่ไหวหรอก ต้องปีนี้ เตี้ยวันนี้ด้วย นะพี่พราวดีนะ แถมพี่ยังสัญญากับฉันด้วยว่าถ้าเทอมที่แล้วฉันไม่ติดเอฟเลยสักตัว พี่จะเพิ่มโบนัสให้ฉันด้วย นี่นอกจากจะไม่ติดเอฟแล้วฉันยังเอาชีบวกรมา ให้พี่เซยชมอีกตั้งสามตัว แล้วพี่จะมากลับลำแบบนี้ได้ไง ไม่คืนเงินฉันตามกำหนดแล้วยังจะเบี้ยวรางวัลฉันอีกหรือ แบบนี้นั่นก็โกงกันอะดิ’

‘ไอ้โฮ...ได้แค่ชีบวกรแล้วยังมีหน้ามาอวดอีก ทำทำไมไม่มัวด้วยล่ะว่าตัวที่เหลือน่ะดีด้อกล้วนๆ’ กุ๊กโก่แทรกขึ้นอีก แต่พร้อมพลทำเป็นไม่ได้ยิน

‘นะพี่พราวดี ยังไงฉันก็ต้องได้เงินปีนี้’

‘รอปีหน้าไม่ได้หรือ’ แพรพราวถามเสียงอ่อย เพราะรู้ว่าสัญญาณกับฝ่ายนั้นไว้แล้ว พร้อมพลทำท่าฮึดฮัด ก่อนจะคว้าข้อมือแพรพราวลากไปคุยอีกมุม

‘เฮ้ย! นั่นจะไปไหนกันนะ มีอะไรก็คุยกันตรงนี่สิวะ’

‘ไม่ได้ เรื่องของพี่น้อง คนนอกไม่เกี่ยว’

‘เออ งั้นฉันกลับก็ได้วะ ทำอย่างกับฉันอยากจะเกี่ยวกับนายคนนี้’

แล้วกุ๊กโก่ก็เดินเบี่ยงกลับบ้านตัวเองไป พร้อมพลชะเง้อมองตามว่าฝ่ายนั้นไปแน่แล้วก็หันมาบอกแพรพราว

‘เอ่อ...คือว่า ฉันมีเรื่องต้องรีบใช้เงินนะพี่’

‘รีบใช้เงิน? มีเรื่องอะไร’

‘คือว่า...ฉันติดหนี้พนันบอลนะพี่’

‘หา! นายเนี่ยนะติดหนี้พนันบอล’

‘ใช่ ที่ฉันต้องเร่งทวงเงินพี่จริงๆ แล้วก็เพราะว่าฉันโดนเจ้าหนี้ตามล่าอยู่เนี่ยแหละ ยิ่งข้าพนี้ก็ยังทบต้นทบดอกไปเรื่อยๆ นะพี่นะ ถ้าเกิดว่าฉันไม่มีเงินไปใช้หนี้มันเร็วๆ นี่ มันต้องตามมาตัดนิ้ว ตัดหู แล้วตัดมังกรโคโมโดของฉันทั้งทีละส่วนเนอะ เลย’

แพรพราวถึงกับกุมขมับเมื่อได้ยิน...‘เคราะห์ซ้ำกรรมซัด’ กว่านี้

จะมีอีกไหม

‘พี่พราวด์ อย่าเพิ่งถอดใจสิ อย่างพี่นะหาแฟนไม่ยากหรอก ฉันจะวิเคราะห์ให้พี่นะ ยี่สิบสามปีแรกของชีวิตพี่ พี่อาจจะไม่มีแฟนก็เพราะพี่ชี้เหร’ แต่สามปีให้หลังมานี้ ตั้งแต่พี่ัดฟัน แล้วก็ประสบอุบัติเหตุคราวนั้น พี่ต้องยอมรับว่า โลกของคนสวยได้เปิดประตูต้อนรับพี่แล้ว ฉันเป็นผู้ชายฉันยืนยันได้ หน้าอย่างพี่เนี่ยไม่ต้องกลัวหรอกว่าจะหาแฟนไม่ได้ ถ้าจะหาจริงๆ ละก็ จะมีวันนี้พรุ่งนี้เลยก็ยังได้ แต่ที่พี่ไม่มีเป็นเพราะพี่ไม่เคยมองใครมากกว่า ทั้งที่ตัวเลือกพี่ก็มีอยู่ออกเยอะเยอะ’

‘ตัวเลือก? ฉันเนี่ยนะมีตัวเลือกเยอะ’

มันก็มีอยู่หรือพวกผู้ชายที่เดินสวนกันแล้วพยายามส่งสายตาส่งยิ้มให้ ซึ่งแพรวพราวไม่เคยสนใจยิ้มตอบ เธอไม่เคยสนใจจะรู้จักชื่อพวกนั้นด้วยซ้ำ จะเรียกว่าตัวเลือกได้ยังไง

‘ฉันก็ไม่ได้สวยขนาดนั้นหรอก นายก็พูดเกินไป’

‘ไอ้สวยไม่สวยมันไม่สำคัญเท่ากับว่าพี่ทำงานอะไรหรอก อย่าลืมหาว่าพี่มีฐานข้อมูลผู้ชายพร้อมเพิ่มประวัติอยู่ในมือเป็นตั่งๆ’

‘เฮ้ย แต่นั่นมันลูกค้านั่นแหละ’

ขึ้นเอาลูกค้านมาเป็นแฟน แล้วเจ้านายสุดโหดรู้เข้า มีหวังไม่ใช่แค่เสียโบนัส แต่ยังอาจถูกไล่ออกอีกต่างหาก โทษฐานใช้ตำแหน่งหน้าที่หาผลประโยชน์เข้าตัวเอง

‘พี่ก็อย่าให้เจ้านายรู้สิ คิดดูนะ ยิ่งเป็นลูกค้าก็ยิ่งดีใหญ่เลยไม่ใช่เธอ ถ้าพี่เลือกไอ้ที่โพรไฟล์ดีๆ หล่อๆ รวยๆ มาลงเอยด้วยสักคนได้ ก็เท่ากับว่าพี่หาคุ้ให้ลูกค้ารายนั้นได้สำเร็จ แถมยังหาแฟนให้ตัวเองได้ด้วยเห็นไหม ยิ่งป็นนัดเดียวได้นกตั่งสองตัว’

แพรวพราวครุ่นคิดตาม...

อันที่จริงก็ไม่แน่ว่าหาหอกว่าคำแนะนำของลูกค้าที่ลูกน้องตัวแสบจะได้ผล แต่มันก็ไม่เสียหายที่จะลองดูไม่ใช่หรือ

แพรวพราวกรอกข้อมูลตัวเองเข้าไปในโปรแกรม ‘เนื้อคู่ประตูดวง’ ที่พัฒนาและคิดค้นโดยวราลี และเพิ่งออกแบบซอฟต์แวร์เสร็จสมบูรณ์ เริ่มใช้สดๆ ร้อนๆ เมื่อไม่นานมานี้

โปรแกรมที่ว่านี้มีไว้สำหรับให้เจ้าหน้าที่คิวปิดอัต์ใส่รายละเอียดของ ลูกค้าและความต้องการหรือ ‘สเปก’ เข้าไป จากนั้นก็แค่คลิก ระบบก็จะ จับคู่เพศตรงข้ามที่เข้ากันได้ขึ้นมาให้เลือกจำนวนสิบคน

เรื่องดูไม่น่าจะยาก สิ่งที่แพรวพราวต้องทำก็แค่แอบกรอกข้อมูล ตัวเองเข้าไปในระบบ ตีต่างว่าเป็นข้อมูลของลูกค้าผู้หญิงสักคน พอได้ ผู้ชายสิบคนที่ระบบคัดสรรมาให้ เธอก็แค่เลือกคนที่ดูเข้าตามากที่สุด จากนั้นก็ส่งรูปพร้อมประวัติของตัวเองไปให้เขา ทำทีว่าเป็นลูกค้าผู้หญิงที่ บริษัทจัดส่งไปให้ ถ้าเขาโอเคก็นัดเดทกัน ถ้าต่างฝ่ายต่างบ๊ิง ก็ตกลงเป็น แฟน แล้วก็...บิงโก!

ถ้าเรื่องมันจะง่ายขนาดนั้นก็ดีนะสิ!

มันมาอย่างยากเอาก็ตอนที่แพรวพราวดันกรอกความต้องการข้อสำคัญ ลงไปด้วยว่า เธออยากได้ผู้ชายที่ระบุผู้หญิงในสเปกเอาไว้ว่า ‘ไม่จำกัด หน้าตา’

พอกดส่ง ระบบก็ส่งเสียง บ๊ีบ บ๊ีบ บ๊ีบ ก่อนที่ตัวหนังสือสีแดงจะ ปรากฏขึ้นมากลางจอว่า ‘ไม่พบข้อมูลที่ตรงกับความต้องการ’

แต่พอเธอลองลบข้อแม้เรื่อง ‘ไม่จำกัดหน้าตา’ ออกไปเสีย ก็ปรากฏ ข้อมูลของผู้ชายสิบคนเรียงรายขึ้นมาให้เลือกอย่างง่ายดาย

แพรวพราวไล่สายตาดูข้อมูลของหนุ่มๆ พวกนั้นทีละคนแล้ว ก็ต้องน้าวหน้า เพราะทุกคนล้วนระบุความต้องการไว้ในไบอสมัครที่คล้ายๆ กันหมด

ต้องการผู้หญิงสวย...ต้องการผู้หญิงหุ่นดี...ต้องการหน้าอกคับซี่ ขึ้นไป!

“พระเจ้าช่วย ทำไมคนสมัยนี้ถึงได้มองกันที่หน้าตานักนะ ขนาด

ผู้ชายหน้าตาแย่ๆ ยังจะขอผู้หญิงสวยเลย”

แพรวพราวบ่น พลางทิ้งตัวพิงพนักเก้าอี้แรงๆ

ก็รู้อยู่หรือกว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลก เจ้านายฮิตเลอร์ก็คอยย้ำตัวเลข
ของเขาตลอดเวลาอยู่แล้วว่า ‘ผู้ชายร้อยละเจ็ดสิบต้องการผู้หญิงสวย
ส่วนผู้หญิงร้อยละเจ็ดสิบ ต้องการผู้ชายรวย’

แต่เท่าที่ดูจากลิปคนนี้ ดูเหมือนมันจะเป็นร้อยละร้อยเลยต่างหาก!

“ไม่มีบ้างหรือไง ผู้ชายที่อยากได้ผู้หญิงดีๆ นละตๆ แต่หน้าตาอย่างไ
ก็ได้เนะ”

แพรวพราวถอนใจ ไม่ใช่เธอไม่มั่นใจในหน้าตาของตัวเอง เพราะ
พร้อมพล กุ๊กไก่ หรือใครๆ ที่เคยเห็นเธอมาแต่เด็กล้วนยืนยันว่าหน้าตา
เธอไม่ได้ชั่วร้ายหรืออย่างเมื่อก่อนแล้ว นั่นเป็นผลจากการดัดฟันนานหลายปี
ประกอบกับอุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งนั้น ที่ทำให้คุณหมอศัลยกรรมพลาสติก
ที่โรงพยาบาล ‘ดำรงราษฎร์’ ซึ่งแม่ของแพรวพราวเป็นนางพยาบาลอาวุโส
อยู่ ช่วยจัดการกับกรามและดั้งจมูกที่หักอย่างรุนแรงของแพรวพราว
จนกลับมา...ไม่ใช่แค่เหมือนเดิม...แต่ยัง ‘ปรับแลนดส์เคป’ ให้ใหม่จนสวย
กว่าเดิมเป็นคนละคน

ตอนนี้แพรวพราวมีฟันเรียงสวยเป็นระเบียบ และมีจมูกโด่งที่มี
ปลายรูปหยดน้ำอย่างที่ใครๆ หลายคนเห็นยังบ่นอิจฉา เรียกอย่างไม่ถ่อมตัว
ได้ว่าเป็น ‘คนสวย’ คนหนึ่ง

แบบนี้ใครๆ คงคิดว่าเธอน่าจะหาแฟนได้ง่าย แต่...เธอจะอยากได้
จริงๆ หรือ ผู้ชายที่ชอบผู้หญิงสักคนเพราะว่าหน้าตาสวย

คนอื่นอาจไม่คิดอะไร แต่ที่เธอคิดมากอาจเป็นเพราะว่า...เธอเคย
‘ไม่สวย’ มาก่อน

หลายครั้งที่แพรวพราวเฝ้าสงสัย...สมมุติว่าวันนั้นเธอไม่ได้ประสบ
อุบัติเหตุทางรถยนต์ กรามของเธอยังยื่น ฟันยังเหยิน และจมูกยังแบน
อยู่ จะมีผู้ชายคนไหนชอบเธอหรือเปล่า

คำตอบก็คือ...คงมี

เล็กๆ เธอยังเชื่อเหมือนที่ผู้หญิงส่วนใหญ่เชื่อ ว่ามีใครสักคนหนึ่ง
ที่จักรวาลสร้างมาเพื่อเรา ถึงเราจะหน้าตาไม่สวย ชี้อหระ อับลัษณ์ หุ่นไม่ดี
ขนาดไหน เขาก็จะมองข้ามเปลือกนอกเหล่านั้น และรักเราที่หัวใจของเรา
จนได้

แต่คนคนนั้นคงไม่ได้เป็นหนึ่งในสิบรายชื่อตรงหน้าอย่างแน่นอน
ถ้ามัน...เธอจะไปตามหาคนคนนั้นได้จากไหนกัน

มีสถานที่หนึ่งที่เราอาจตกหลุมรักกันได้ ทั้งที่ยังไม่เคยเห็นหน้า
ค่าตา

นั่นคือโลกอินเทอร์เน็ต

ในโลกใบนั้น มีหลายคนที่ได้ทำความรู้จัก พูดคุย เรียนรู้นิสัยใจคอ
และพบรักกันโดยที่ยังไม่เคยเห็นรูปของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

ความจริงงานส่วนหนึ่งในบริษัทที่แพรวพราวรับผิดชอบก็เกี่ยวข้อง
กับโลกอินเทอร์เน็ตอยู่เหมือนกัน งานส่วนนั้นคือการดูแลความเรียบร้อย
ของ 'คิวปิดรูม'

คิวปิดรูม เป็นชื่อเรียกของระบบเครือข่ายสังคมออนไลน์สำหรับ
คนที่ต้องการหาคู่ ที่บริษัทคิวปิดจัดเปิดไว้เพื่อเป็นช่องทางให้สมาชิกเข้ามา
พบปะ พูดคุย ทำความรู้จักกันผ่านโลกออนไลน์ โดยการเปิดหน้าข้อมูล
ส่วนตัว หรือ 'โปรไฟล์เพจ' ของตัวเองไว้บนเว็บ วิธีใช้งานไม่แตกต่าง
จากเฟซบุ๊กเท่าไรนัก แต่ผิดกันที่เจตนา ถ้าเฟซบุ๊กคือการหาเพื่อน คิวปิดจัด
ดอตคอมก็คือการหาแฟน

สมาชิกแต่ละคนจะสามารถเข้าไปดูหน้าข้อมูลส่วนตัวของสมาชิก
คนอื่นๆ ได้ทั้งหมดโดยไม่จำเป็นต้องส่งคำขออนุญาตก่อนอย่างเฟซบุ๊ก
ถ้าเห็นรูปถ่ายหรือประวัติใครแล้วสนใจ ก็เข้าไปพูดคุยกันได้เลยตาม
อัธยาศัย ไม่ว่าจะโพสต์ข้อความไว้บนหน้าเพจ หรือว่าจะส่งเป็นข้อความลับ

หากันก็ได้

ทุกๆ เช้าเมื่อมาถึงที่ทำงาน กิจวัตรแรกของแพรวพราวก็คือการเปิดเข้ามาดูความเป็นระเบียบเรียบร้อยบนเว็บไซต์ ให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครทำอะไรประหลาดๆ อย่างการโพสต์รูปโป๊ ซึ่งเสี่ยงต่อการที่เว็บจะถูกกระทรวงไอซีทีปิดเอาได้ ต้องแน่ใจว่าไม่มีการโพสต์ข้อความโฆษณาจดหมายลูกโซ่ หรือการด่าทอหยาบคาย รวมถึงต้องอ่านข้อความร้องเรียนต่างๆ เช่นการแจ้งพฤติกรรมสมาชิกที่ทำตัวไม่เหมาะสม เพื่อจัดการ ‘บล็อก’ คนเหล่านั้นจากการใช้คิวปิดรูม

ในเมื่อต้องคลุกคลีอยู่ในเว็บหาคู่อยู่แล้ว เธอก็เลยได้ความคิดว่าจะลองใช้อั้วเจ้าสิ่งนี้ให้เป็นประโยชน์บ้าง

บางทีเธออาจจะได้เจอใครบางคนที่ชอบเธอโดยไม่สนใจว่าหน้าตาเธอจะสวยหรือไม่สวยก็ได้

และเพื่อไม่ให้พวกสาวๆ ที่ทำสัญญาร่วมกันรู้ทันว่าเธอใช้วิธีนี้หาแฟน แพรวพราวจึงตั้งนามแฝงแทนตัวไว้ว่า ‘ลูกเบียดขี้เหร’

ส่วนรูปประจำตัว เธอเลือกใช้รูป ‘ดวงตาซ้าย’ ข้างเดียว แถมไม่ใช้ภาพถ่าย แต่เป็นภาพวาดลายเส้นจากดินสอดำ ซึ่งเธอเป็นคนวาดจากรูปถ่ายดวงตาของตัวเอง

การวาดรูปเป็นงานอดิเรกที่เธอชอบก็จริง แต่เธอก็ไม่ได้เก่งกาจเป็นศิลปินอะไรขนาดนั้น ดังนั้นใครที่ได้เห็นดวงตาข้างนี้ก็คงดูไม่ออกหรือจำไม่ได้หรอกว่าเป็นตาของเธอ

แม้ว่าการปกปิดชื่อจริงและหน้าตานั่นออกจะเป็นการแหวกทฤษฎีในหนังสือ การหาคู่ออนไลน์ให้ประสบความสำเร็จ อยู่สักหน่อย เพราะที่ผ่านมามีเธอมักจะให้คำแนะนำลูกค้าสาวๆ ที่มาใช้คิวปิดรูมว่า เทคนิคข้อหนึ่งของการใช้เว็บไซต์หาคู่ให้ได้ผลก็คือ ต้อง ‘เปิดเผย’ และ ‘จริงใจ’ ให้มากที่สุด

เริ่มจากการใช้รูปใบหน้าจริง เพราะคงไม่มีใครอยากคุยกับคน

ที่ปกปิดใบหน้าเหมือนอาชญากรหลบหนีคดี หนีภรรยา หนีสามีที่บ้าน
มาหาก็ก หรือไม่กี่พิกลพิการมีสามตาสองจมูกอะไรอย่างนั้น

แต่พอถึงคราวตัวเอง เธอกลับไม่ยอมลงรูปที่เผยใบหน้าให้ใครเห็น
ไม่ยอมใช้ชื่อจริง แม้จะรู้ดีว่าการทำแบบนี้จะทำให้หาคนสนใจได้ยากขึ้น

แต่ถึงจะยาก มันก็น่าลุ้นไม่ใช่หรือ

มันก็ต้องมีบ้างแหละน่า ใครสักคนที่เข้ามาพูดคุย ทำความรู้จัก
เรียนรู้นิสัยใจคอ และในที่สุดก็อาจจะตกหลุมรักเธอ โดยที่ยังไม่ต้องเห็น
หน้าตากันด้วยซ้ำ

เวลาผ่านไปสองสัปดาห์นับจากเข้าไปวนเวียนอยู่ในคิวปิดรูม แพรว-
พรายังไม่มีแว่วว่าจะได้เจอ ‘ใครคนนั้น’

ก็มีเหมือนกันที่หนุ่มๆ เข้ามาทักทายขอทำความรู้จักกับ ‘ลูกเบ็ด
ชี้เหว’ แต่พอคุยกันไปสองสามคำ ก็มักจะเอ่ยขอถ่ายรูปเสียทุกราย พอเธอ
ปฏิเสธ บอกว่าให้ดูแค่รูปตาข้างเดียวไปก่อน เอาไว้คุยกันนานๆ แล้วค่อย
เปิดเผยมากกว่านี้...

ทุกคนก็ค่อยๆ ถอยหนี แล้วก็หายวับไปกันหมด

พวกนั้นคงจะคิดว่าเธอคงมีส่วนใดส่วนหนึ่งของใบหน้าพิกลพิการ
ละมั้ง ก็เลยไม่ยอมส่งรูปให้ดู

ในที่สุดเธอก็ถอดใจ...บางทีการใช้คิวปิดรูมอาจไม่เวิร์กอย่างที่คิด
ก็ได้

วินาทีที่แพรพรากำลังจะกดลบข้อมูลตัวเองออกจากเว็บไซต์
นั่นเอง ข้อความจากใครคนหนึ่งก็ส่งเข้ามาในกล่องข้อความ

ข้อความถึง ลูกเบ็ดชี้เหว :

ดวงตาข้างซ้ายของคุณทำเอาหนุ่มๆ ใจละลาย แต่ถ้างลองใช้ดินสอ
แหลมๆ กวาดนี้อีกนิด ลงน้ำหนักเส้นให้หนุ่มกว่านี้อีกหน่อย แม้แต่หนุ่มวัย

หกลีบอย่างผมก็อาจเป็นต้องสยบแทบเท้าคุณเพียงได้สบตา ;)

คุณลุงแพนด้า

แพรวพราวขมดึกด้วยความสงสัย

ผู้ชายที่ใช้นามแฝงว่า ‘คุณลุงแพนด้า’...เขาเป็นใครกัน

๓

‘You have to kiss a lot of toads before you find a handsome prince.’ – American Proverb

เราต้องจุมพิตกบนับไม่ถ้วน กว่าเจอตัวที่คิ๊นร่างเป็นเจ้าชายรูปงาม

เป็นเวลาสามสัปดาห์แล้ว ที่ ‘คุณลุงแพนด้า’ ส่งข้อความมาพูดคุยกับแพรวพราวทุกวัน โดยที่ไม่เคยเอ่ยปากขอถ่ายรูปถ่ายของเธอเลยแม้แต่ครั้งเดียว

สิ่งที่เขาสนใจดูเหมือนจะมีแต่บรรดา ‘ภาพวาดลายเส้น’ ซึ่งเธอทยอยโพสต์ไว้ในอัลบั้มรูป หลังจากที่เขามาวิจารณ์ภาพดวงตาซ้ายของเธอเป็นครั้งแรก แพรวพราวก็เลยนึกสนุกเอารูปอื่นๆ ที่เคยวาดไว้เล่นๆ อัปโหลดขึ้นไปอวดให้คุณลุงได้เข้ามาให้ความเห็นอย่างสนุกสนาน

เธอชอบคำวิจารณ์ของคุณลุง มันไม่ได้ซีเรียสจริงจังเหมือนครูศิลปะ แต่กลับเป็นไปในทางชวนขัน แบบที่ทำให้มียิ้มได้ทุกที่ที่อ่าน ต่อให้ตอนนั้นจะกำลังหงุดหงิดอยู่ก็ตาม

ก็ใช้อยู่หรอกที่เธอจะถูกชะตาของคุณลุงมาก แต่แพรวพราวไม่สามารถนับเอาเขามาเป็น ‘ตัวเลือก’ ได้ เพราะว่า...เขาอายุหกสิบแล้ว และเธอก็ไม่เคยคิดจะมีแฟนอายุแก่กว่ากันหลายรอบขนาดนั้น

แถมคุณลุงเองก็ไม่เคยแสดงท่าทีว่าจะเป็นแม่หัวงู จีบผู้หญิงอายุ

คราวลูกเหมือนกัน

เธอกับเขาจึงเป็นแค่เพื่อนสนิทกันโดยไม่เคยเห็นหน้า อ้อ...แต่แพรวพราวเอาเปรียบอยู่นิดหน่อย ตรงที่เธอได้เห็นหน้าตาของคุณลุงจากรูปที่เขาใช้เป็นภาพประจำตัว

คุณลุงไม่ได้ปกปิดหน้าตา ในรูปเขาเป็นหนุ่มใหญ่วัยกลางคนใบหน้าแจ่มใส ทรงผมเป็นเอกลักษณ์คือ มีผมขาวแซมข้างใบหูทั้งสองข้าง ทำยักคิ้วหลิวตาใส่กล้องทำให้เดาได้ว่าเจ้าตัวคงเป็นคนขี้เล่น แววดาเขาแจ่มใสมากว่าอายุ ดูราวกับคนที่ไม่เคยมีอะไรเคร่งเครียดในชีวิตมาก่อนอย่างไรรออย่างนั้น

นอกจากจะมีอารมณ์ขันและดูจะเบิกบานอยู่ตลอดเวลาแล้ว เขายังชอบทำเป็นรู้ทัน และอ่านใจคนอื่นออกจนน่าหมั่นไส้เสียด้วย

ไม่เชื่อลองอ่านข้อความล่าสุดของเขาดูสิ

ข้อความถึง ลูกเปิดชี้เหร่ :

ภาพวันนี้ให้หนักงานจัง แต่ลายเส้นยุ่งเหยิง บอกได้เลยว่าศิลปินกำลังอารมณ์ไม่ดี หวังว่าจะไม่ใช่หนุ่มๆ ในเว็บนี้แหละที่ทำให้อารมณ์เสีย

คุณลุงแพนด้า

ข้อความถึง คุณลุงแพนด้า :

แค่รูปวาดรูปเดียวบอกได้เลยเหรอคะว่าหนูกำลังอารมณ์เสีย เพิ่งจะเห็นว่าคุณลุงเป็นนักอ่านใจจากรูปวาด

ลูกเปิดชี้เหร่

ข้อความถึง ลูกเปิดชี้เหร่ :

5555 แน่นนอน...บอกแล้วไงว่ารูปที่วาดทำให้เรารู้จักนิสัยใจคอของคนได้ดียิ่งกว่านั่งคุยกันเป็นชั่วโมงซะอีก ดูรูปของหนูบ่อยๆ ลุงรู้สึกเหมือน

เราสนิทกันมานานแล้วด้วยซ้ำ

คุณลุงแพนด้า

ข้อความถึง คุณลุงแพนด้า :

ขนาดนั้นเขี้ยวหรือคะ งั้นถ้าเราสนิทกันจริง ไหนคุณลุงลองบอกมา
ซิคะ ว่าหนูเป็นคนยังไง

ลูกเบ็ตชีเห่

ข้อความถึง ลูกเบ็ตชีเห่ :

หนูนะหรือ ก็เป็นคนฉลาด นิสัยดี น่ารัก มีอารมณ์ขัน แต่ในมุมหนึ่ง
ก็ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง และที่สำคัญ...ยังไม่มีแฟนซะด้วย ;)

คุณลุงแพนด้า

ข้อความถึง คุณลุงแพนด้า :

ซีโง้นีคะ คุณลุงก็ต้องรู้อยู่แล้วว่าหนูยังไม่มีแฟน ไม่งั้นหนูไม่เข้ามา
อยู่ในเว็บนี้หรือก แบบนี้หนูก็ได้เหมือนกัน ว่าคุณลุงนะเป็นคนแก้ไข้เหงา
เข้าเว็บนี้มาก็เพื่อหาแฟน ใช่มั้ยล่ะ

ลูกเบ็ตชีเห่

ข้อความถึง ลูกเบ็ตชีเห่ :

5555 เดาแม่นมาก อย่างนี้เป็นหมอดูได้

คุณลุงแพนด้า

ข้อความถึง คุณลุงแพนด้า :

แหม...ก็มันเว็บหาคุ้ ใครๆ ก็เข้ามาหาแฟนกันทั้งนั้นแหละคะ
ไหนคุณลุงลองบอกหนูซิคะ ว่าชอบผู้หญิงแบบไหน เพื่อหนูจะช่วยมองหา

ให้อีกแรง

ลูกเบ็ตซี่เหว่

ข้อความถึง ลูกเบ็ตซี่เหว่ :

หนูก็หาแฟน ลูกก็หาแฟน งั้นเรามาช่วยกันหาใหม่ละ

คุณลุงแพนด้า

ข้อความถึง คุณลุงแพนด้า :

ยังไ้คะ

ลูกเบ็ตซี่เหว่

ข้อความถึง ลูกเบ็ตซี่เหว่ :

ลุงรู้จักเกมอยู่เกมหนึ่ง ชื่อ *Marry - Shack - Murder* ลุงจะเลือกผู้ชายในเว็บนี้มาให้หนูสามคน ส่วนหนูก็เลือกผู้หญิงในเว็บนี้มาให้ลุงสามคน กติกาก็คือ ในสามคนนี้ เราจะต้องเลือกกว่าคนไหนที่เราอยากจะแต่งงาน (*Marry*) ด้วย คนไหนที่เราอยากจะฟันแล้วทิ้ง (*Shack*) และคนไหนที่เราอยากจะฆ่าทิ้ง (*Murder*) เป็นไง น่าสนใจไหม

คุณลุงแพนด้า

ข้อความถึง คุณลุงแพนด้า :

เกมอะไรคะ ตลกจัง แต่หวังว่าคุณลุงคงไม่ได้จะให้หนู *Marry*, *Shack* หรือ *Murder* ใครจริงๆ หรอกนะ

ลูกเบ็ตซี่เหว่

ข้อความถึง ลูกเบ็ตซี่เหว่ :

สิ่งที่เราต้องทำก็คือ ส่งข้อความไปหาคนที่เราเลือก '*Marry*' แล้ว

ก็เริ่มทำความรู้จักกับคนคนนั้น ;) ความคิดlungเจ๋งใหม่

คุณlungแพนด้า

ข้อความถึง คุณlungแพนด้า :

แล้วอีกสองคนละคะ ต้อง Shack กับ Murder จริงๆ ด้วยใหม่

ลูกเบิดซี่เหว่

ข้อความถึง ลูกเบิดซี่เหว่ :

5555 อันนั้นเอาไว้ทีหลัง เอาละ lungให้หนูเริ่มก่อน เลือกสาวๆ ในเว็บนี้
มาให้lungสามคนสิ

คุณlungแพนด้า

เซี่ยวๆ อย่างlungนี้ต้องเจอยาย ‘แองจี้’ อังกาบ!

แพรวพราวหัวเราะคิกคักขณะที่มือเลื่อนเมาส์คลิกเลือกรูปของ
บรรดาสาวๆ ในคิวปิตรัมเพื่อส่งไปเป็นตัวเลือกให้คุณlungแพนด้า

แองจี้ หรืออังกาบ เป็นคอลัมนิสต์ฝีปากกล้าเจ้าของคอลัมน์
‘ฟลายไฮวิทแองเจิล’ ในนิตยสารฟิงก์เลดี้ เจ้าหล่อนมีฉายาที่ถูกเรียก
กลับหลังว่า ‘หน้าปลวก’ เป็นลูกคำจอมเรื่องมากเบอร์หนึ่งที่ใช้บริการ
คิวปิดัชต์มายาวนานตั้งแต่เปิดกิจการใหม่ๆ แต่จนปานี้แล้วก็ยังหาแฟน
ไม่ได้สักที ด้วยรูปร่างหน้าตาชนิดที่ทำทลายความสามารถของกามเทพ
ทั่วโลก บวกกับนิสัยอันเหลือรับประหลาด หลงตัวเอง ซี้ไวยวาย และชอบ
หาเรื่องของเจ้าตัว ทำให้ไม่มีวีแววว่าจะขายออก

และเมื่อมีแองจี้ ก็ต้องมี ‘ซินดี้’ หรือสุคนธา เพื่อนสนิทคู่หู ซึ่งเป็น
ถึงบรรณาธิการบริหาร และลูกสาวเจ้าของนิตยสารฉบับนั้น รายนี้
ก็ขายไม่ออกเหมือนกัน แม้หน้าตาจะจัดได้ว่าสวย แต่เป็นประเภทสวย
เผ็ด ดุ ด้วยความ ‘แรง’ และหลงตัวเองของเจ้าตัว ทำให้ผู้ชายกลัวหัวหด

ไปหมด ไม่มีวิธีแหวว่าจะหาแฟนได้ในชาตินี้

ส่วนคนที่สาม แพรวพราวเลือกเอาผู้หญิงอายุสี่สิบห้า ดูหน้าตาใจดี ที่เธอไม่เคยรู้จักก็เป็นการส่วนตัว

อยากจะรู้ว่าในสามคนนี้ คุณลุงแพนด้าที่ชอบคุยโอ้อวดอ่านใจคนเก่ง จะดูออกไหมว่าใครเป็นตัวอันตราย และใครเป็นนางมาร!

หลังจากคลิกส่งรูปทั้งสามไปให้คุณลุงแพนด้า ฝ่ายนั้นถึงกับเงิบไปพักใหญ่ เดว้แค่เจอหน้ายายแองจี้เข้าไปคุณลุงคงจะหนักใจไม่น้อย แพรวพราวได้แต่นั่งกลั่นหัวเราะจ้องหน้าจ้อ รอข้อความตอบกลับอย่างใจจดใจจ่อ

ไม่นานเกินรอ ข้อความใหม่ก็เข้ามา

ข้อความถึง ลุงเปิดขึ้นไ้ห้ :

โอ้ย...หนูใจร้ายกับลุงมากๆ ลุงนั่งเลือกอยู่ตั้งนาน ยังคิดไม่ออกว่าจะแต่งงานกับใคร แต่ขอฆ่าคนชื่อ 'อังกาบ' ที่ก่อนเลย!

คุณลุงแพนด้า

คำตอบของคุณลุงทำเอาแพรวพราวเพลล่อยก้าก

โอ้ย...เธอชอบคุณลุงจริงๆ ให้ตายเถอะ!

เสียงหัวเราะของแพรวพราวคงจะดังไปหน่อย หอมหมื่นลิ้น ซึ่งนั่งทำงานอยู่ฝั่งตรงข้ามจึงชะงักหน้าข้ามแผงกันโต๊ะมามอง คล้ายจะคั่นอยู่หน่อยๆ เพราะความจริงฝ่ายนั้นเรียกแพรวพราวหลายครั้งแล้ว แต่หญิงสาวมัวแต่ตอบข้อความกับคุณลุงเลยไม่ได้สนใจ

“ทำอะไรอยู่ยะ ยายพราวดี”

“เปล่า!” เธอรีบปิดหน้าเว็บพักไว้ ทำหน้าตาไม่สู้ไมซี้

“ไม่มีอะไรแล้วทำไมต้องทำเสียงสูงด้วยละ แอมนั่งหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียวอีกต่างหาก จันแอบดูอยู่นานแล้วนะ” ฝ่ายนั้นหรีตามองคล้ายจับผิด

“พักนี้แกดูแปลกๆ นะ ชวนคุยก็ไม่ยกคุย เอาแต่คุยกับคอมพิวเตอร์อยู่นั่นแหละ
อย่าบอกนะว่าแอบเซตในเวลาทำงาน ระวังเถอะ บอสจะมาเห็น”

แพรวพราวยกไหล่ หันไปมองห้องทำงานของเจ้านาย เห็นเขากำลัง
เฝ้ามันกับการแข่งใครบางคนอยู่ในนั้น เธอคงไม่ได้อยู่ในความสนใจของ
เขาอีกนาน

“เอน้า แกอย่ามาสนใจเลย รีบเตรียมปาร์ตี้งานวัดไปเถอะ อีกสองวัน
แล้วนะ เดียวไม่รีบร้อยบอสก็เหงาให้หรอก”

“คุยกับหนุ่มเธอ” หอมหมื่นลี้ไม่ยอมละความพยายามง่ายๆ

มาถึงตอนนี้ ผ่านวันที่ทำสัญญามาได้สองเดือนเต็มแล้ว ทุกคนที่
ลงลายเซ็นร่วมในสัญญานั้นต่างก็พยายามสืบข่าวคราวกันสุดฤทธิ์ว่า
มีใครทำอะไรจะหาแฟนได้สำเร็จ เตรียมตัดช่อกัน้อยแต่พอตัวบ้าง แต่ก็
ดูเหมือนจะยังไม่มีใครมีวิเววเลยสักคน

“อย่าบอกนะว่าแหกหาหนุ่มได้แล้วนะยายพรวด์! ไหนมาดูซิ”
หอมหมื่นลี้ลุกจากเก้าอี้ตัวเอง อ้อมมาที่โต๊ะของแพรวพราว แย่งเมาส์ไป
คลิกเปิดหน้าเว็บที่เธอชอบไว้ขึ้นมาดูหน้าตาเฉย

แพรวพราวไม่กล้าไววายเพราะกลัวว่ายิ่งกระโตกกระตาก คนอื่นๆ
จะยิ่งพากันแห่มาดูทั้งออฟฟิศ

“คุยกับผู้ชายจริงๆ ด้วย!” หอมหมื่นลี้เปิดไปเจอข้อความจากคุณลุง
แพนดำที่แพรวพราวเปิดอ่านอยู่เมื่อครู่พอดี

“ซู!”

“อูแม่เจ้า!” เพื่อนสาวจอมจู้จี้จุกจิก เมื่อคลิกดูรูปภาพประจำตัวของ
คุณลุงแพนดำ แล้วเห็นใบหน้าของชายวัยกลางคน ผมหาวบริเวณใบหู
สองข้าง ตัวใหญ่เหมือนหมีแพนด้า ทำหน้าตาทะเล้นยักคิ้วหลิวตา

“ไม่แก่ไปหน่อยเธอหนุ่มของแก ผมหงอกอยู่สองข้างหูเป็นหมี
โคอาลาเชียวนะยายพรวด์!”

“บ้า! ไซ่หนุ่มของฉันชะที่ไหนเล่า แค่อยเล่นกันเฉยๆ”

“จริงอะ”

“ก็ใช่ะสิ ไม่เชื่อก็อ่านดูสิ นี่ไง...เราเล่นเกมกันอยู่ ไม่มีจิบเจิบอะไรทั้งนั้นแหละ”

หอมหมื่นลี้หัวเราะคิกคักเมื่อแพรวพราวเปิดให้อ่านย้อนหลังไปสองสามข้อความ ตอนที่คุณลุงชวนเล่นเกม Marry - Shack - Murder

“เขี่ยอะ” ท่าทางหอมหมื่นลี้จะชอบคุณลุงเข้าไปอีกคนแล้ว “อู้ย! คุณลุงตอบมาแล้วเกะ”

แพรวพราวรีบคลิกเปิดข้อความที่คุณลุงแพนด้าเพิ่งส่งเข้ามาสดๆ ร้อนๆ อ่านต่อหน้าหอมหมื่นลี้ รูปผู้ชายสามคนที่คุณลุงเลือกสรรมาให้ปรากฏแก่สายตาทั้งสองคู่

ขณะที่หอมหมื่นลี้ห่อปาก ทำตาโต แล้วพึมพำอะไรทำนองว่า ‘หล่อๆ ทั้งนั้นเลย’ แพรวพราวกลับตะลึงงัน

รูปของผู้ชายหนึ่งในสามคนที่คุณลุงส่งมาให้กระแทกสายตาเข้าอย่างจัง ทำเอาเธอนิ่งอึ้ง ตัวชา และอ้าปากค้าง

หนึ่งในสามคนนั้นคือชายหนุ่มลูกครึ่ง ที่มีชื่อกำกับอยู่ด้านล่างว่า ‘ไมค์’

หัวใจของแพรวพราวเกือบหยุดเต้น ทั้งที่ยังไม่ทันได้เลื่อนสายตาไปมองอีกสองตัวเลือกที่เหลือเลยด้วยซ้ำ

“นี่มัน...”

“ไมค์...โรม...ศราราม” หอมหมื่นลี้ไล่อ่านชื่อสามหนุ่ม “อ้าย...ฉันชอบคนชื่อโรมนะ ดูหน้าสิ เครื่องขีมิ ดุดัน จริงจัง ดูเหมือนพระเอกแนวตบๆ จูบๆ ยังไงไม่รู้ เกะ Marry คนนี้เหอะยายพราวดี”

“ไม่จริง...”

“อะไรไม่จริงยะ”

“ผู้ชายคนนี้...” เธอเพลยอกนิ้วอันสั้นเทาแทบควบคุมไม่ได้ไปที่ชายหนุ่มผู้มีเส้นผมและดวงตาสีน้ำตาลคนนั้น ไม่แม้แต่จะขยตาแลไปยัง

พระเอกแนวตบจูบของหอมหมื่นลี้

“นี่แกชอบฝรั่งหรือ ชื่อ ‘ไมค์’ อืม...จะว่าไปก็หน้าคู้ๆ แฮะ”

แพรวพราวกลืนน้ำลายเหนียวๆ ก่อนจะหันไปสบตาหอมหมื่นลี้
 เคঁ้นเสียงให้หลุดออกจากลำคออย่างยากลำบาก

“แกจำเรื่องรักแรกสมัย ม. สาม ที่ฉันเล่าให้ฟังเมื่อวันวาเลนไทน์
 ได้ไหมหอม”

คนถูกถามนิ่งไปเพื่อทบทวนความทรงจำ

“รักแรกของแก...นักเรียนใหม่ที่เป็นลูกครึ่งพูดภาษาไทยแทบไม่ได้
 นั้นนะหรือ หมอนั่นก็ชื่อไมค์เหมือนกันนี่หว่า เอ๊ะ! อย่าบอกนะว่า...”

แพรวพราวพยักหน้า

ถึงเวลาจะล่วงเลยมาสิบสองปีแล้ว แต่เธอก็จำหน้าหมอนั่นได้อย่าง
 แม่นยำ เด็กผู้ชายคนนั้น โตมาหน้าตาจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย นอกจาก
 แบบที่เธอกำลังจ้องมองอยู่ในรูปที่คุณหล่งแพนด้าส่งมานี้

ไมค์...รักแรกสุดอัปยศของแพรวพราว...เขามาทำอะไรอยู่ใน
 คิวปิตูรม

'First love is only a little foolishness

and a lot of curiosity.' – George Bernard Shaw

รักครั้งแรกก็เป็นเพียงความเขลาเล็กๆ และความอยากรู้อยากเห็นมากลั่น

รักแรกของแพรวพราวเกิดขึ้นเมื่อสิบสองปีก่อน ตอนที่เรียน
อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม และนับเป็นเรื่องไม่น่าจดจำที่สุดที่เกิดขึ้น
ในชีวิตวัยเด็กที่แทบไม่มีอะไรน่าจดจำอยู่แล้วของแพรวพราว

ตั้งแต่จำความได้ เด็กหญิงแพรวพราวมักจะถูกเพื่อนๆ ล้อเลียน
เรื่อง 'ฟัน' มาตลอด เพื่อนสมัยอนุบาลเรียกเธอว่า 'แพรวพราวฟันกระต่าย'
คุณครูเรียกเธอว่า 'หนูจอบ' พอขึ้นชั้นประถมเพื่อนๆ เรียกเธอว่า 'ยายเหยิน'
และหลังจากเรียนวิชาวรรณคดีไทยเรื่อง นางมณีรัตนา ทุกคนก็พร้อมใจ
มอบฉายาให้แพรวพราวว่า 'แก้วหน้าม้า' และพากันเรียกอย่างนั้นมาจน
ถึงมัธยม

ที่จริงถึงเธอจะฟันเหยิน แต่ก็ไม่ถึงขั้นอัปลักษณ์ ทว่าคงเป็นโชคร้าย
ของแพรวพราวมากกว่า ที่โรงเรียน ส.ถ.พ. หรือ 'สถาพรวิทยา' นั้นเป็น
โรงเรียนเอกชนซึ่งส่วนใหญ่เด็กนักเรียนจะหน้าตาดี จิ้มลิ้ม บ้องแบ้ว
หน้าตาบ้านๆ ของแพรวพราวก็เลยถูกกลายเป็นขี้เหร่เมื่ออยู่รวมกับคน
หมู่มาก

ด้วยความเป็นตัวเด็กหัวแข็งและทนทายาด แพรพราวจึงไม่ได้มีปมด้อยอะไรกับความซื่งเหงของตัวเองมากนัก จะมีรำคาญบ้างก็บางหน อย่างเช่นเมื่อครั้งที่ใครคนหนึ่งดันคิดเกม ‘กองอี’ ขึ้นมา โดยเลือกให้คนที่หน้าตาแย่ที่สุดในห้องเล่นเป็น ‘กองอี’ กติกามีอยู่ว่า ถ้ากองอีไปแตะโดนใคร หรือใครเฟลออกมาแตะโดน คนนั้นจะถือว่าติดเชื้อโรคจากกองอี และต้องรีบไปแปะตัวเพื่อนคนอื่นๆ ต่อเพื่อถ่ายเชื้อโรคออกไปจากตัว

แน่นอนว่าแพรพราวถูกชี้ให้เล่นเป็นกองอีประจำ!

แต่เหมือนสวรรค์จะรู้ว่าให้ ‘หน้าตา’ เธอมาน้อย ท่านก็เลยชดเชยด้วยการให้ ‘สมอง’ เธอมาเยอะกว่าคนทั่วไป แพรพราวเป็นเด็กที่เรียนเก่งมาก ไม่เคยมีเทอมไหนหรือปีไหนเลยตั้งแต่อนุบาลหนึ่งยันมัธยมสองที่เธอจะพลาดการสอบได้ที่หนึ่ง

ดังนั้นถึงเด็กหญิงแก้วหน้าม้าจะเป็นตัวตลกของเพื่อนๆ แต่ก็เป็นที่รักของคุณครู ไม่ว่าจะไปอยู่ห้องไหน เธอก็จะได้รับเลือกจากครูประจำชั้นให้รับตำแหน่งหัวหน้าห้องทุกปี

ความจริงตอนขึ้นชั้นมัธยมสองใหม่ๆ เธอเกือบจะได้เป็นหัวหน้านักเรียน ม. สอง ทั้งระดับชั้นเสียด้วยซ้ำ เสียแต่ว่าระบบการคัดเลือกที่ต้องผ่านการโหวตจากนักเรียนด้วยตัวเอง ทำให้เธอเสียเปรียบคู่แข่งอย่างยาย ‘เซอร์รี อารยา’ ห้องบ๊วย ซึ่งเป็นดาวโรงเรียนไปอย่างน่าโมโห ฝ่ายนั้นเอาหน้าตาที่สะสวยน่ารัก ซึ่งการันตีโดยคะแนนโหวตจากเว็บไซต์วัยรุ่น ‘เด็กหน้าตาดีดอตคอม’ มาสู้ ก็เลยได้รับตำแหน่งนั้นไป

แพรพราวยังจำข้อความสุดแสบสันบนป้ายหาเสียงของยายอารยาได้อยู่เลย

ดาวโรงเรียน หรือแก้วหน้าม้า เลือกให้เป็นหน้าเป็นตาชาว ส.ถ.พ.

และด้วยความที่รู้ว่าตัวเองหน้าตาสู้คนอื่นเขาไม่ได้ เธอจึงทุ่มเทให้การเรียนเป็นการทดแทน ในขณะที่เด็กมัธยมต้นคนอื่นๆ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม เริ่มมีเรื่องคนนี้แอบปิ๊งคนนั้น คนนั้นเป็นแฟนกับคนนี้

แพรวพราวยังคงถือคติ ‘รักไม่ยุ่ง มุ่งแต่เรียน’

อีกอย่าง เธอไม่สนใจหรอก พวกเด็กผู้ชายที่เอาแต่โดดเรียนไปเตะบอลตัวเหมีน และคอยจะขอลอกข้อสอบเรตตอนปลายภาค

‘จำไว้นะลูก ความสวยไม่สำคัญ โตขึ้นก็ปรับปรุงเสริมแต่งกันได้ แต่สมองต่างหากที่สำคัญกว่า ผู้ชายก็เหมือนกัน พวกหล่อๆ นะกินไม่ได้ พรารด์ของแม่อย่าไปหลงชอบคนที่หน้าตาเด็ดขาด เราต้องเลือกผู้ชายที่ฉลาดกว่าเราเท่านั้น’

แม่เคยสอนเอาไว้อย่างนั้น และนั่นคงเป็นเหตุผลที่แม่ของแพรวพราวซึ่งเคยเป็นถึงดาวคณะพยาบาล จึงมาได้กับพ่อของเธอซึ่งได้ชื่อว่าเป็น ‘หลุมดำ’ ของคณะวิศวกรรมศาสตร์

แพรวพราวเชื่อฟังคำสอนของแม่ ยึดถือเป็นคติประจำใจเสมอมา...

จนกระทั่ง ‘เด็กผู้ชายคนนั้น’ เข้ามาในชีวิต

เด็กหนุ่มลูกครึ่ง ตัวสูงโย่ง ผิวซีด ที่ชื่อ ‘ไมค์’ เข้ามาเป็นนักเรียนใหม่ในห้องเดียวกับแพรวพราวตอนเปิดภาคเรียนที่สองของ ม. สอง นับว่าเป็นเรื่องแปลกที่โรงเรียนรับเด็กใหม่เข้ามาตอนเทอมสอง แต่พอคุณครูขยายความว่า พ่อของเขาคือผู้บริหารรายใหญ่ของโรงเรียน และต้องการย้ายลูกชายจากโรงเรียนมัธยมในต่างประเทศมาเรียนต่อที่นี่ ก็เลยไม่มีอะไรที่น่าสงสัยอีกต่อไป

ถึงจะเป็นลูกครึ่ง มีผมและดวงตาสีน้ำตาล แต่ไมค์กลับไม่ใช่คนหล่อ เพราะผิวซีดๆ เหมือนไม่เคยโดนแดด ตัวผอมเหมือนไม่เคยออกกำลังกาย และทำเป็นหลังค่อม ก้มหน้าก้มตาไม่ยอมสบตาคนของเขา ทำให้เขาไม่เหมือนพวกดาราลูกครึ่งวัยรุ่นที่เห็นได้ตามปกนิตยสารเธอกับฉัน หรือ เดอะบอย ในสมัยนั้น

แต่เขานี้แหละ กลับกลายเป็นรักแรกของแพรวพราว!

ไม่ใช่ที่หน้าตา แพรวพราวไม่เคยสนใจคนที่หน้าตาอยู่แล้ว แต่ไมค์

กลับโดนใจเธออย่างแรงก็ตรงที่...เขาเป็นคนแรกที่เธอพบว่าเรียนเก่งกว่าเธอ!

ตั้งแต่เกิดมาแพรวพราวยังไม่เคยเจอใครที่เรียนเก่งกว่าเธอมาก่อน ดังนั้นเมื่อรู้ผลคะแนนสอบกลางภาคเธอจึงช็อก ที่ตัวเองไม่ได้คะแนนท็อปในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และคอมพิวเตอร์เหมือนเคย...

ไมค์คือผู้มาแย่งตำแหน่งนั้นไป!

ด้วยความที่ไม่ใช่คนขี้อิจฉา สายตาที่แพรวพราวมองผู้ชิงตำแหน่งท็อปในชั้นเรียนจึงเป็นความตั้งใจและความชื่นชม จากที่ไม่เคยสนใจ เขาก็เริ่มอยู่ในสายตา เธอเริ่มเข้าไปพูดคุยสานสัมพันธ์ความเป็นเพื่อน เพราะคิดว่าคนเรียนเก่งเหมือนกันน่าจะคุยกันรู้เรื่อง แต่ก็จะต้องไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าไร เพราะไมค์เป็นคนพูดน้อย แม้จะย้ายเข้ามาเรียนได้ราวสองเดือนแล้ว เขาก็ยังแทบไม่มีเพื่อนเลย

ความสัมพันธ์มาคืบหน้าเอาก็ตอนขึ้นชั้น ม. สาม เมื่อเขาและเธอเป็นนักเรียนมัธยมต้นเพียงสองคนที่โรงเรียนส่งไปร่วมสอบคัดเลือกเป็นตัวแทนเข้าแข่งขันคอมพิวเตอร์โอลิมปิกระหว่างประเทศ^๒ กับนักเรียนจากทั่วโลก

ผลก็คือ ทั้งแพรวพราวและไมค์ผ่านการสอบคัดเลือก ได้เป็นหนึ่งในสี่ของตัวแทนประเทศไทยเข้าแข่งขันในปีนั้น

ระหว่างที่ต้องจับมือกันฟันฝ่าด่านสุดโหดหินต่างๆ ในการแข่งขันกว่าจะไปถึงรอบสุดท้ายในระดับโลก ทำให้แทบทุกเวลาที่ว่างจากการเรียน ทั้งเช้า กลางวัน เย็น เธอกับเขาจะต้องมาใช้เวลาติวเข้มกับอาจารย์ด้วยกัน เรียกได้ว่าหันหน้าไปก็เจอกันอยู่แค่สองคน ทำให้แพรวพราวรู้สึกสนิทสนมกับไมค์มากขึ้นอย่างรวดเร็ว

^๒ International Olympiad in Informatics - IOI เป็นการแข่งขันเกี่ยวกับวิทยาการคอมพิวเตอร์ประจำปี เป็นหนึ่งในการแข่งขันโอลิมปิกวิชาการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา

ยิ่งได้ใกล้ชิดเขา ไมค์ก็ยิ่งทำให้แพรวพราวทีละครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อได้เห็นว่าเขากังวลว่าเธอมาก ถึงขั้นน่าจะเรียกได้ว่าเป็นเด็กอัจฉริยะ เขาใช้ ‘ภาษาซี’^๓ กับ ‘ภาษาปาสคาล’^๔ คล่องปร๋อร่าวกับมันเป็นภาษาแม่ อัจฉริยภาพด้านคอมพิวเตอร์ของเขาเป็นเหมือนแสงอร่ามที่กลบความด้อย เรื่องหน้าตาของเด็กหนุ่มไม่โดยสิ้นเชิง

เขากลายเป็นคน ‘หล่อ’ ที่สุดในสายตาของแพรวพราวไปตั้งแต่นั้น เมื่อไรก็ไม่รู้

รู้ตัวอีกที แพรวพราวก็หลงรักเขาเข้าไปอย่างจัง!

ปลายเดือนกันยายนปีนั้น แพรวพราวและไมค์นำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียนในฐานะผู้นำเหรียญรางวัลกลับมาจากการแข่งขันคอมพิวเตอร์โอลิมปิกระดับโลก

แพรวพราวได้เหรียญทองแดง ขณะที่ไมค์ครองเหรียญทองตามความคาดหมาย

เธอกับเขากลายเป็นคู่หูอัจฉริยะทางคอมพิวเตอร์คนดังของโรงเรียนที่ทุกคนจับตามอง แม้การแข่งขันจะผ่านไปแล้ว แต่ด้วยความที่ไปสร้างชื่อมาด้วยกัน ทำให้เวลามีกิจกรรมใดๆ ของโรงเรียน ทั้งสองมักจะได้รับเลือกให้ทำคู่กันอยู่เสมอ ตั้งแต่ถือพานไหว้ครู ถือคบเพลิงวันกีฬาสี ไปจนถึงนำสวดมนต์หน้าเสาธง

แม้จะไม่ต้องติววิชาคอมพิวเตอร์แล้ว แต่ทั้งสองก็ยังคงต้องใช้เวลาร่วมกันในการทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไปโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ เลยกลายเป็นว่าเธอกับไมค์กลายเป็นคู่ปาหึงคู่ใหม่ เรียกได้ว่าถ้าเห็นไมค์ที่ไหน ก็ต้องเห็นแพรวพราวเป็นเงาตามตัว

^๓ ภาษาคอมพิวเตอร์ใช้สำหรับพัฒนาโปรแกรมทั่วไป

^๔ ภาษาคอมพิวเตอร์ขั้นสูง

หรือต่อให้ไม่มีกิจกรรมอะไร ความที่ใช้เวลากับเขามากกว่าเพื่อนคนอื่นในระยะหลังก็ก่อเกิดเป็นความเคยชิน ทุกเช้าเธอจะต้องมานั่งตักหนังสือกับเขา ชวนเขากินข้าวเวลาพักกลางวัน และกลับบ้านพร้อมกัน ตอนเย็น รวมถึงโทร. ปรึกษาสมการเลขยากๆ ที่ครูให้เธอกับเขาเรียน เนื้อหาของมัธยมปลายล่องหน้าแทบทุกคืน

แม่แพรพราวจะรู้สึกว่าเขากับเขา ‘สนิท’ กันแล้ว แต่ไมค์ก็ยังคงเป็นคนพูดน้อยสงวนถ้อยคำอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เรียกว่าแทบไม่พูดเลยถ้าไม่จำเป็นจะดีกว่า หากว่าเขาชวนคุยไปสลับคำ เขาตอบมาคำเดียวก็เป็นเรื่องธรรมดา แต่แพรพราวก็ไม่เคยถือสา เพราะคิดเอาว่าคนฉลาดย่อมไม่คุยกันเรื่องไร้สาระ คนไอคิวระดับเดียวกันบางที่ไม่ต้องพูดกันด้วยซ้ำ แค่มองตาก็มองเข้าใจ

ความใกล้ชิดของทั้งคู่ทำให้เพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ เริ่มจับตามอง จนกระทั่งมีเสียงซุบซิบหนาหูขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดก็ลอยมาเข้าหูแพรพราว

‘พราวด์ เขาเมาท์กันว่าเธอกับไมค์เป็นแฟนกันจริงหรือเปล่า’

เป็นครั้งแรกเลยทีเดียวที่มีข่าวลือเกี่ยวกับเธอในทำนองนี้ ที่ผ่านมาแพรพราวเคยแต่ฟังเรื่องของคนอื่น คนนั้นแอบชอบคนนี้ คนนี้เป็นแฟนกับคนนั้น ส่วนเธอไม่เคยมีกับใครเขา ใครจะคิดว่า ‘ยายแก้วหน้าม้า’ จะมีแฟน หรือมีใครมาแอบชอบ ซึ่งเธอก็ไม่เคยสนใจอยู่แล้ว เพราะอย่างที่บอก เธอไม่เคยคิดจะมีรักในวัยเรียน

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงหัวเราะใส่หน้าคนพูด และบอกว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งเพ

แต่คราวนี้ แพรพราวกลับเถียงไม่ออก เสียงเชียร์ของเพื่อนๆ ยิ่งทำให้หัวใจบริสุทธิ์ของเด็กสาวหวั่นไหว

‘รู้ไหม ใครๆ เขาก็ว่าพราวด์กับไมค์เป็นคู่ที่เหมาะสมกันที่สุดในโรงเรียนเลย ตรงความอัปลั...เอ๊ย! อัจฉริยะไง’

ข่าวลือทำนองนี้แพร่สะพัดเร็วยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง จากที่ตอนแรกแค่

เขวากันในห้อง ก็กลายเป็นชาวสะพัดไปทั่วโรงเรียนในเวลาไม่นาน เป็นเรื่องปกติที่จะมีพวกม็อดดีแอบไปเขียนกระดานตัวเบ้อเริ่มว่า

‘MIKE ♥ แก้วหน้าม้า’

เวลาทั้งคู่เดินไปไหนด้วยกันก็มักจะมีเสียงผิวปากเพลงงานแต่งงาน ล้อเลียนแว่วมาให้ได้ยินเสมอๆ

ไมค์ไม่ได้พูดอะไรถึงเรื่องเหล่านั้น แต่ทุกครั้งที่ถูกเขว เขาจะอายจนผิวซีดๆ ตกกระของเขาแดงก่ำไปถึงหูและลำคอ ก่อนจะรีบเดินหนีอย่างรวดเร็วที่สุด แพรพราวมองอาการเหล่านั้นว่าน่ารัก คิดเอาว่าเขาคงชื่นเหมือนกับเธอ

‘แกลังทำเป็นไม่ได้ยินไปสิ’ เธอเคยแนะนำเขาอย่างนั้น ‘ภาษาไทยมีสำนวนว่า อันนินทาเกลเหมือนเห่น้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามัดไปกรีดหิน’

‘แล้ว...ยูชอบฉันทจริงหรือเปล่า’

เขานิ่งหน้าถามกลับมา เกือบทำเธอล้าลัก เพราะมันจี้ใจดำเข้าอย่างจัง

‘เปล่า ไม่ได้ชอบ’

แพรพราวโกหก เพราะนี่คำตอบอย่างอื่นไม่ทันจริงๆ

ไมค์ทำท่าเหมือนอยากรู้จะพูดอะไร แต่ก็ไม่ได้พูด

จากนั้นก็เหมือนมีกำแพงบางๆ ก่อตัวขึ้นระหว่างทั้งสองคน แพรพราวเฝ้าครุ่นคิดถึงคำถามของเขา คำเขวของเพื่อนๆ และความรู้สึกของตัวเองด้วยความสับสน หนึ่งคือ เธอกำลังมีรักในวัยเรียน ทั้งที่เคยตั้งปณิธานเอาไว้ว่าจะไม่มี และสอง ในเพลงและมิวสิกวิดีโอทั้งหลายเพลงก็บอกไว้แล้วว่า ถ้าเราหลงรักเพื่อนสนิท เราอาจจะสูญเสียความเป็นเพื่อนไปได้

และนั่นก็คงเป็นเหตุผลเดียวกันที่ทำให้ไมค์เริ่มหลบหน้าเธอ

หลายครั้งที่แพรพราวเอาปัญหาหัวใจไปปรึกษาคุกกี้โก (ที่สมัยนั้นยังไม่เป็นทอม) และพร้อมพล (ซึ่งเริ่มกวนประสาทแล้วตั้งแต่สมัยนั้น)

โดยฝ่ายหลังนั่นเองที่บอกให้เธอลุย

‘ไม่เคยดูหนังหรือพี่พราวด์ เพื่อนที่หลงรักเพื่อนแต่ไม่ยอมบอก
สุดท้ายผ่านไปสิบปีค่อยมาสารภาพว่ารักกัน มันก็สายไปแล้วนะ’

‘แล้วถ้าเสียเพื่อนละ ใครจะรับผิดชอบ’ กูกโกไม่ถูกกับพร้อมพล
และไม่เคยเห็นด้วยกับเขาในทุกเรื่องมาตั้งแต่จำความได้

‘มัวแต่กลัวเสียเพื่อน หมาก็คาบไปแกพอดี!’

แพรวพราวเลยตัดสินใจลุย และคิดเอาเองว่าสวรรค์คงเห็นด้วย
กับเธอ จึงตัดสินใจตอนนั้นเป็นช่วงวันวาเลนไทน์พอดี!

วันแห่งความรักไม่เคยอยู่ในความสนใจของแพรวพราวมาก่อน
เธอเคยทำกิจกรรมรณรงค์ในวิชาพระพุทธศาสนาด้วยซ้ำว่าให้วัยรุ่นหัน
มาให้ความสำคัญกับวันมาฆบูชามากกว่าวันวาเลนไทน์ของฝรั่ง แต่นั่น
มันก่อนที่เธอจะมีความรักครั้งแรกนี่นา

นั่นเป็นปีแรกในชีวิตที่แพรวพราวเสียเงินซื้อช็อกโกแลตใส่กล่อง
ผูกโบอย่างดี ตัดสินใจจะเผยความรู้สึกที่แท้จริงกับไมค์ เธอซ่อนกล่อง
ของขวัญไว้ในกระเป๋านักเรียน และไปถึงโรงเรียนตั้งแต่ไก่โห่ แต่กลับกลายเป็นว่าวันนั้นเธอหาโอกาสคุยกับเขาได้ยากมาก เพราะสายตาของใครๆ
ต่างก็จับจ้องมาที่ทั้งสองด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เด็กสาวต้องพยายามทำตัวเป็นปกติให้มากที่สุด แต่ขณะเดียวกัน
ก็แอบสังเกตปฏิกิริยาของไมค์ตลอดทั้งวัน เธอแอบผิดหวังที่ตอนเช้าเขา
ไม่ได้ถือกุหลาบมาส่งดอก แต่เขาอาจจะซ่อนกุหลาบเอาไว้ที่ไหนสักแห่ง
หรือไม่ก็อาจเป็นการดลักราบที่ซ่อนอยู่ในกระเป๋านักเรียนของเขาเหมือน
ที่เธอทำ

ตอนพักเที่ยง บรรยายาตทั้งโรงเรียนคึกคัก มีแต่คนเดินถือ
ดอกกุหลาบ ส่วนยายอารยาห้องบิวยถือดอกไม้ช่อเมื่อเริ่มกว่าใคร แพรว-
พราวสังเกตเห็นว่าไมค์โดนแปะสติ๊กเกอร์รูปหัวใจเต็มหลัง เห็นได้ชัดว่า
ถึงจะหน้าตาไม่หล่อ แต่ความเก่งของเขาก็เริ่มทำให้เขาเป็นที่สนใจของ

บรรดานักเรียนหญิงในโรงเรียน

ช่างต่างกับแพรวพราวที่มีหัวใจแค่สองสามดวง ซึ่งเพื่อนที่สนิทกัน
แอบเอามาแปะกัน บางคนก็วิ่งเข้ามาแปะป้ายกลางหน้าผาก

เธอต้องรีบทำอะไรสักอย่างแล้ว...

ใกล้เวลาเลิกเรียน เมื่อแพรวพราวเดินออกมาจากห้องน้ำหญิง
ก็สวนกับไมค์เข้าอย่างจัง

โอกาสมาถึงเสียที!

เธอรวบรวมความกล้าเดินตรงไปหาเขา แต่เขากลับเป็นฝ่ายพูดขึ้น
ก่อน

‘หลังเลิกเรียนเจอกันที่โรงยิมนะ มีอะไรจะให้’

แล้วก็เดินดุ่มจากไป

แพรวพราวหน้าแดงก่ำ ใจเต้นแทบหลุดออกมาจากอก เรียนแทบ
ไม่รู้เรื่องตลอดคาบที่เหลือ ทันทีที่สัญญาณเลิกเรียนดัง เธอก็หิวกระเพาะ
ไปที่โรงยิมด้วยใจที่เต้นรัว

ภายในโรงยิมเงียบเพราะวันนี้ไม่มีใครใช้ ไมค์นั่งรอเธออยู่แล้ว
ด้วยท่าทางกระสับกระส่าย พอเห็นแพรวพราว เขาก็ลุกขึ้นเดินก้มหน้า
ก้มตาตรงดิ่งเข้ามาหา ไม่พูดพรั่นทำเพลง ยืนจดหมายฉบับหนึ่งให้ โดย
ไม่แม้แต่จะสบตากัน

หัวใจของเด็กสาวแทบจะระเบิดออกจากอก นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิต
ที่เธอได้จดหมายจากผู้ชายในวันวาเลนไทน์

ทันทีที่ยื่นมือออกไปรับ เสียงโห่ฮาก็ดังขึ้นจากหน้าประตูโรงยิม

เธอกับไมค์ต่างสะดุ้งหันไปมอง เห็นเพื่อนๆ รวมห้องน่าจะมากกว่า
ยี่สิบคนโผล่เข้ามาส่งเสียงแซว เรื่องของเรื่องก็คือ มีใครบางคนแอบได้ยิน
ตอนที่ไมค์นัดเธอมาที่โรงยิม เลยไปกระจายข่าว ทุกคนเลยแอบมาชมมูว
ดู ‘จกสำคัญ’ กันยกใหญ่

ไมค์คงอายมาก เขาหน้าแดงจัดไปถึงใบหูและลำคอ รีบเดินก้มหน้า

ฝ่าฝูงชน วิ่งหนีออกไปจากโรงยิมรวดเร็วราวกับพายุ เหลือเพียงเสียงโห่ไล่หลัง

‘โห่ พระเอกเข็นหนีไปซะแล้ว’

‘ว้าว...เซ็งเลย อดดูฉากเลิฟซีน’

เมื่อเหลือแต่แพรวพราวคนเดียวในที่นั้น ทุกคนเลยกรูกันเข้ามา มุงเธอแทน พวกผู้หญิงกรี๊ดกร๊าด เชียร์ให้เธอแกะจดหมายออกอ่าน แพรวพราวยืดอก หัวใจพองโต เธอไม่เคยเป็นจุดสนใจของเพื่อนๆ ขนาดนี้มาก่อน ตอนได้เหรียญรางวัลจากการแข่งขันคอมพิวเตอร์โอลิมปิก เพื่อนๆ ยังไม่รุมล้อมเธอขนาดนี้เลย

เด็กสาวจึงแพ้เสียงรบเร้า แกะซองจดหมายของไมค์ด้วยมืออัน ลั่นเทา

พอกางกระดาษออกมา สิ่งที่เห็นคือลายมือภาษาอังกฤษเต็มพริต

เธอกวาดสายตาอ่านลายมือนั้นในแวบแรก เพียงแวบเดียวเท่านั้น ใบหน้าเธอที่ร้อนผ่าวด้วยความเขินอายก็พลันเปลี่ยนเป็นชาวบเหมือน ถูกตบ

เพื่อนๆ พวกกันยืหน้าเข้ามาดูจดหมายในมือเธอ

‘โห่ ภาษาอังกฤษล้นๆ เลย เขาเขียนว่าอะไรนะ แปลให้ฟังด้วย เร็วเข้า’

สิ่งที่เธอทำคือผลักเพื่อนคนนั้นออก รีบพับจดหมายเก็บใส่ซอง คว่ำกระเป๋าวิ่งออกจากโรงยิมไปโดยไม่สนใจเสียงโวยวายที่ดังไล่หลังมา

‘อ้าว...ยังงี้ได้ไงอะ ยายงก ยายซี๊ด ทำเล่นตัวไปได้ แค่นี้ก็ไม่ยอมอ่านให้ฟัง!’

เมื่อออกจากโรงยิม เธอก็วิ่งเข้าไปในห้องน้ำชั้นล่างตึกผู้อำนวยกา ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด ปิดประตูล็อกตัวเองไว้ในห้องสุขา ก่อนจะกางจดหมาย ออกอ่านอีกครั้งอย่างแทบไม่เชื่อสายตา

สิ่งที่อยู่ในจดหมาย มันไม่ใช่อะไรอย่างที่พวกเพื่อนๆ คิดเลยสักนิด

ทั้งที่การแข่งขันก็จบไปแล้ว และยูก็บอกว่าไม่ได้ชอบฉัน แต่ดันตามประกบฉันไปทุกที่ บังคับให้ฉันต้องไปไหนมาไหนกับยู กินข้าวกลางวันกับยู ทำการบ้านกับยู จงใจทำให้คนทั้งโรงเรียนเข้าใจผิดว่าเราเป็นแฟนกัน ยูทำแบบนี้ต้องการอะไร ไม่มีเพื่อนคนไหนอยากคบฉัน เพราะฉันมียายอุปถัมภ์โรคจิตคอยตามติดกันท่า ฉันอึดอัดจะบ้าตายอยู่แล้ว แคเห็นหน้าตาของยูฉันก็กินข้าวไม่ลง ยูทำให้ฉันไม่อยากมาโรงเรียน

ต่อไปนี้ยูไม่ต้องมาพูดกับฉันอีกถ้าไม่จำเป็น ห้ามเข้าใกล้ฉันเกินห้าเมตร และถ้ายังไม่ยอมหยุด หรือเอาเรื่องจดหมายนี้ไปฟ้องครู หรือบอกใครๆ ฉันจะลาออก! ฉันจะบอกแม่ให้หาโรงเรียนใหม่ หนีไปให้พ้นยายชั่วเหวโรคจิตอย่างยู รับรองว่ายูจะไม่ได้เห็นหน้าฉันอีกเลยตลอดชีวิต!

เนื้อหาในจดหมายมีความยาวสามหน้ากระดาษ เขียนวกไปวนมา ใจความเดิม เธออ่านไม่จบหรอก แต่แค่นั้นก็ทำให้มือเธอเย็น หน้าชา เหมือนกับถูกตบซ้ายตบขวาแรงๆ หลายทีแล้ว

มันเกิดอะไรขึ้น เธอไม่ใช่คนโรคจิตสักหน่อย!

แพรวพราวขังตัวเองร้องให้อยู่ในห้องน้ำจนฟ้าใกล้มืด รอจนแน่ใจว่าไม่น่าจะมีใครอยู่แถวนั้นแล้ว จึงค่อยย่องออกมา ไม่กล้าส่องกระจก แต่เท่าที่เดินผ่านเห็นหน้าตัวเองแวบๆ ก็พบว่าตาสองข้างบวมตุ่ยดูไม่ได้ดูเหมือนไอ้พวกโรคจิตจริงๆ

จะให้ใครเห็นหน้าอย่างนี้ไม่ได้เด็ดขาด เธอคิดแล้วรีบกำหน้ากำตาเดิน หมายถึงออกจากตึกไปให้พ้นประตูโรงเรียนให้เร็วที่สุด

เพราะอย่างนั้นจึงมองไม่เห็นว่ประตูดอกซึ่งเป็นกระจกปิดแล้ว

แพรวพราวเดินชนกระจกโครมจนเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ขนาดหมาที่ยึดได้ตึกเป็นที่นอนยังสะดุ้งตกใจร้องเอ็ง เธอตาลาย เห็นดาวระยิบระยับ กระป๋องนักเรียนหลุดจากมือ กล้องของขวัญกระเด็นออกมา

เธอตกใจรีบคลานตามไปอย่างมีนัยน์ มันลึกลงไปหยุดอยู่แทบเท้าใครคนหนึ่ง เขาย่อตัวลงมาเก็บมันขึ้นไปถือไว้ดังๆ

เด็กสาวเงยหน้ามอง ชายหนุ่มร่างสูงในชุดนักศึกษามหาวิทยาลัยก้มมองมาเช่นกัน และแน่นอนว่าเขาต้องเห็นตามวามดูยของเธอเข้าเต็มตา

เขามองกล่องของขวัญผูกโบในมือตัวเอง สลับกับมองหน้าแพรวพราวแล้วก็เลิกคิ้ว ดูแปลกใจระคนขบขัน

แพรวพราวรีบก้มหน้าหลบแทบไม่ทัน...

เขาหัวเราะเยาะเธอ!

‘วเลนไทน์มันไม่ได้สำคัญขนาดนั้นหรอกน้อง’ เสียงหัวเราะ ดังขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนที่เขาจะย่อตัวลงมาเบื้องหน้า ยื่นกุหลาบผูกโบสีขาวดอกหนึ่งออกมาตรงหน้าเธอ ‘อะ พี่ให้’

แพรวพราวมองเขาด้วยแววตาขุ่นขวางที่คงดูเหมือนลัทธิร้าย เธอกระซกกุหลาบมาแล้วลุกขึ้น ใส่เกียร์รุ่นขึงเปิดแฉับไปจากตรงนั้นด้วยความโกรธและอับอาย...

โดยไม่สนใจกล่องของขวัญที่ยังคงอยู่ในมือเขา

เมื่อออกมาถึงป้ายรถเมล์หน้าโรงเรียน เด็กสาวก็ก้มมองกุหลาบขาวในมือ มีการดรูปหัวใจใบหนึ่งแขวนอยู่กับก้านยาวแข็งแรงของมัน ข้างในการ์ดมีลายมือหัวกลมสวยแบบลายมือผู้หญิงเขียนเอาไว้

ให้ไหม... จากอ้อย

ถึงแพรวพราวจะเป็นยายแก้วหน้าม้า ฟันเหยิน อับลัษณ์ และโรคจิตอย่างที่เคยบางคนตราหน้า แต่เธอก็ไม่เคยคิดอยากได้กุหลาบมือสองจากใคร!

เธอโยนมันทิ้งถึงขยะข้างป้ายรถเมล์ด้วยความโกรธ ก่อนจะวิ่งขึ้นรถประจำทางคันแรกที่มาถึง แม้มันจะไม่ใช่อายุที่พากลับบ้าน แต่แพรวพราวก็อับอายจนไม่อยากจะยืนอยู่ตรงนั้นให้ใครมาเห็นสภาพอันน่าสมเพชอีกแม้แต่วินาทีเดียว!

หลังจากวันนั้น แพรวพราวก็ไม่ยอมเข้าใกล้ไม้คั่นหัวเมตร และไม่พูดกับเขาอีกเลย

เธอทำเหมือนเขาเป็นอากาธาตุ เป็นฝุ่นละอองที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น

ความหมองเหม็นของเธอที่มีต่อเด็กลูกครึ่งคนนั้นก่อให้เกิดเรื่องซุบซิบเรื่องใหม่ในโรงเรียน เพื่อนๆ ในห้องที่เคยไปแอบดูทั้งสองที่โรงยิมเอาไปพูดกันว่า แพรวพราวหักอกไม้คั่น

‘จริงๆ นะ พวกเราเห็นกันตั้งหลายตา ไม้คั่นเขียนจดหมายสารภาพรักยายแก้วหน้าม้าวันวาเลนไทน์ แล้วจากวันนั้นยายนั้นก็ไม่ได้พูดกับไม้คั่นอีกเลย’

‘ว้าย! น่าสงสาร ถึงไม่ชอบก็เป็นเพื่อนกันก็ได้เนี่ย ไม่เห็นต้องเลิกคบเลย’

‘เขาเมาท์กันว่า ยายพราวด์หาว่าไม้คั่นหน้าเหี้ย แล้วก็เจียมเจียมไม่สมกับตัวเอง เลยไม่เอา’

‘แหะ ยายแพรวพราวสวยตาย! หน้าอย่างกับม้า แล้วยังจะเลือกมากอีก ไม่เจียมบอดี้เลย หน้าอย่างนั้นได้แฟนอย่างไม้คั่นบุญไซแล้ว’

‘สงสัยกลัวลูกออกมาฉลาดแต่ชี้เหรเหมือนพ่อบวกแม่มั่ง’

คนพวกนั้นไม่รู้ตัวว่าสิ่งที่ตัวเองซุบซิบกันนั้นไม่มีมูลความจริงเลย แม้แต่นิดเดียว แต่แพรวพราวก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าคิดว่านั่นเป็นเสียงนกเสียงกา

นอกจากนั้น การที่เธอปฎิญาณตนว่าจะเดินคนละเส้นทางกับเขา เพราะไม่อยากได้ชื่อว่าเป็นคนโรคจิตคอยติดตามเขไปอีก...ถ้าเขาเดินไปซ้าย เธอจะเดินไปขวา...ถ้าเขาจะเอาดีด้านคอมพิวเตอร์ เธอก็จะไปทางอื่น...ทำให้เธอสละสิทธิ์การสอบชิงทุนปริญญาเอกโอลิมปิก หันเหไปมุ่งมานะกับวิชาภาษาไทยและสังคมมากขึ้น ด้วยความตั้งใจว่าจะสอบเข้ามัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา...ในสายศิลป์!

และในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จตั้งใจ เธอโบกมือลาสังคมเก่าๆ เปลี่ยนโรงเรียน และตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือ หมายถึงเตรียมสอบเอนทรานซ์เข้าคณะนิติศาสตร์ให้ได้ และไม่เคยมีความรักอีกเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ในปฏิทินของแพรวพราว เดือนกุมภาพันธ์มีวันสำคัญเพียงวันเดียว...คือวันมาฆบูชา

ส่วนวาเลนไทน์นั้นเป็นวันของคนหน้าตาดี คนไม่สวยไม่มีสิทธิ์มีวาเลนไทน์ หรือถ้าจะมี ก็จะถูกหัวเราะเยาะ ถูกซุบซิบนินทา หรือไม่ก็ถูกเกล้งทำให้เป็นตัวตลก

ยิ่งเธอโตขึ้นเข้ามหาวิทยาลัย เธอก็ได้เรียนรู้อะไรอีกมาก วิชาการตลาดและประชาสัมพันธ์สอนว่าวาเลนไทน์มันไม่ใช่อะไรเลยนอกจากกลยุทธ์ของพวกพ่อค้าที่หวังใช้เทศกาลนี้ขายของฟุ่มเฟือย เอาเงินออกจากกระเป๋าคนมีความรัก และหลังจากวันที่สิบสี่กุมภาพันธ์ ของเหล่านั้นก็กลายเป็นขยะ แต่ใครเล่าจะสน

เธอคนหนึ่งล่ะที่จะไม่ยอมตกเป็นเหยื่อของวาเลนไทน์อีกต่อไป

แพรวพราวจึงไม่คิดเลย ว่าวาเลนไทน์ครั้งนั้นจะกลับมาหลอกหลอนเธอในวันนี้

นายตัวต้นเหตุที่ทำให้เธอเกลียดวาเลนไทน์เข้ากระดูกดำ...เขามาอยู่ในเว็บไซต์คิวปิตรูมได้อย่างไรกัน